

דבר העורכת

רגעים גדולים, עיתים זמנים ושערי שמים שנפתחים. ככה אני מרגישה בזמנים הללו של סוף החורף וניצני האביב נוגעים בנו את את. שרידי הטיפות האחרונות, קרני שמש מפציצות ומשהו מתקלף לו את את ביקום כולו, ונוגע בנו פינמה. מכה בנו הריח של המהות, הזהות והפנים שבנו. שורש נשמתנו. השמחה הפורצת, החירות המתבקשת והנפש והנשמה שגדלות מחדש כל ניסן, פעם בשנה, בראשיתו של חודש ראשי החודשים, חודש הגאולה.

ועדיין, כולנו טורחות, עסוקות, רצות ממהרות, אורזות, משפצות, נמרצות.

ולאחר מכן מנקות ושוב... משפצות משתפצות...

ואיה היא בת הקול הקוראת לנו, הי את, באי?

לרגע אחד של שקט.

של התגלות. גאולה, שינוי ופתיחה חדשה. התחדשות!

כעת אחרי קריאת הגיליון עברך בקול רם יותר. בכוונה בעלת משמעות נוספת, רבודה. בחודש ניסן חודש הפריחה, לאט וברור. ברוך... שברא בו אילנות טובים... ליהנות בהם בני אדם. אך, איזה יופי! והכול עבורנו. שניהנה.

עבורך אישה יקרה, שתיהני מהיופי הזה. מן ההתגלות האלוקית. מן ההתחדשות היפה הזו הפורחת סביבנו. בכל פעם מחדש.

בכתב העת הזה (מספר 4, חברות!) נססה יחד להקשיב לקולות הללו מזוויות אמונתיות (ת)יות שונות ומגוונות. יוצרות חרדיות נוגעות בשאלות חשובות ומהותיות של זהות, אמונית, אומנותית. של התחדשות ופתיחות חדשות.

גיעות של שמחה, של אמונה, של תשומת לב לפרטים הקטנים המתהווים ביצירה.

כל זה, בנגיעה אומנותית. מקצועית, מוקפדת ומאירה. ומן השמחה הגדולה של ימי הפורים, גולשים אנו את לימי הגאולה. נעטה על עצמנו את התודה והברכה וההארה, קולה של הנשמה. והדעת תתרחב גבוה מעל גבוה. לפניכן

מערכת מופלאה של הגיגים, מחשבות, תובנות ומעשים, כתבות תוכן ייחודיות,

פרי עטן ויצירתן של נשים יוצרות, נשים שבזכותן נגאלו אבותינו ובזכותן עתידים אנו כולנו, כל עם ישראל, להיגאל בגאולה השלמה במהרה בימינו! אמן!

מאחלת לכן הנאה צרופה

תמונת שער:

ציור באדיבות עטי ברקלי
ettybarclay@gmail.com

עורכת:

מיכל רוזנר

עורכת גרפית:

חנה גינבורג
HanaART
studiodpi1@gmail.com

הערות והארות תגובות ובקשות

יתקבלו בברכה למייל:
skizhasviva@gmail.com

לפני, מיכל רוזנר

יוצרים סביבה אמנות וקיימות בקהילה (ע"ר)

לקבלת פרטים נוספים
ניתן ללחוץ על כתובת
המייל / האתר
ולהגיע ישירות לקישור

הצייר יוני גרשטיין אצלך בבית!

לשיעור מתנה מקוצר חינם
לחצי כאן

אפקט

בית ספר למקצועות האיור

מעוניינים לקבל חומרים מקצועיים? aspect8761@gmail.com

לפרטים והרשמה: **054-8458761**

יוצרים סביבה מי אנחנו?

אנו עמותה, המקדמת אמנות חרדית
מקצועית ברוח ההלכה מותאמת לערכי
התורה.

מה אנו עושים?

איגוד וקהילה מקצועית

מקדמים אמנות חרדיות - נשים.
העוסקות בתחומי אמנות פלסטית,
באמצעות: חשיפה, הכשרות תעסוקה,
סדנאות מקדמות, גלריה אישית באתר
ועוד. כמו כן הקהילה המקצועית שלנו,
מאפשרת לאמניות מתחומים שונים
להתייעץ זו עם זו, ולקבל השראות וקידום
אישי מקצועי.

הקמת מיזמי אמנות

אנו מקימים יוצרים ומפתחים שיתופי
פעולה עם מוסדות שונים, לקיום והקמת
מיזמי אמנות לקהילה החרדית. כגון
תערוכות, ירידי אמנות, פעילות ברשויות
עירוניות כל זה בכדי להנגיש אמנות
מוקפדת וראויה, לקהילה החרדית.

להכרות מקרוב באתר העמותה:

www.ysviva.org

להצטרפות לאיגוד האמניות החרדיות

או לכל בירור של שיתוף פעולה

artyotzrim@gmail.com

בטלפון: 0533168000 מיכל רוזנר

בידוד יצירתי*

[אמנית רצינית:]

האמת שהרבה זמן, לא היה לי זמן לחשוב לבד, בכלל.. על נושאים כאלו היומיום והעשייה והעבודה והילדים.. וחוזר חלילה, לא ממש מאפשרים לשבת ולחשוב.

וכעת, אני בבידוד. לא ממש בודדה, כי סביבי כמה עשרות, ילדים ובני משפחה, גם הם כמוני. ואנחנו לא כזה מבינים, מה בדיוק צריכים לעשות בבידוד. ומה זה אומר.

שלא תחשבו, שאין לי מה לעשות, בבית. יש לי המון ארונות לסדר. ואוכל לבשל ובגדים לכבס ועוד המון דברים, במחשב שחיכו לי, שיהיה לי מזמן להעיף מבט.

ופסח, בכלל, דופק לי בדלת. אני לא פותחת. אני בבידוד.

אב ל-- קורץ לי דווקא לעשות משהו אחר, מה אחר, למשל? לצייר. כן, לחטוף אקריליק ומכחול ולשבת להירגע.

לחרוז חרוזים וליצור שרשרת, מעניינת לחג

לקפל אורגמי או ליצור מובייל, לחדר שינה שלי, שמזמון או לא עבר יד אוהבת, מלבד, כמה יצירות של הקטנה התורנית, על השלכת, עם מטריה בחורף וחלזון.

בקיצור,

* כתב העת נערך לפני בוא הסער הגדול וכעת בשל הימים הלא פשוטים והמגיפה שבחוג. הוספנו עוד מידע חשוב ועדכני אמנותי. עקבי אחר הפרסום.

אני הוצה ליצור!

דא עקא, שאין לי את זה כל כך.. זאת אומרת אני נורא אוהבת, אבל הכישרון לא ממש כאן, מגיל אפס אני גוזרת, עקום ומציירת שלא נדע. שערים למחברות אז ככה, שהקטנות היו קטנות, פשוט "כאבה לי היד נורא" או "שהייתי עייפה". והיום ברוך השם, הגדולות מחפות עלי. להן, משומה יש כשרון ובטחון, ויוצא להן לא רע. אפילו, ממש יפה. אז מה, אתן אומרות? בבידוד, בשקט בשקט אני אעשה פעם, את הבלתי יאמן. ואצור משהו, לעצמי. בעצמי.

ראיתי, המון השראות ואני אוספת עם השנים, חלומות יצירתיים מפה ומשם..

בעלי שיחיה, הולך לקניות, הולך חזור, הוא מחכה בחוץ שיתירו לו להיכנס, כי הוא תמיד הופך להיות האדם ה99. בתור.

זה מלחיץ אותי, שזה הופך להיות התחביב הקורוני שלו. לקנות את בקבוק השמן האחרון, במדף (עוד רגע אין קיסמים ריקי זה לא מצחיק) אני צריכה מתכונים לפסטות, וגם למקלוני שומשום כי זה מה שנשאר, בחנות, אז המגירות מלאות.

ואני פה, בבידוד.

עם תחביבי, הישן והכמוס יצירונה..

מה אומרות על השם?

וכעת ברצינות, פתחנו קבוצת וואצאפ לנשים כמוני שרוצות לשפץ את הבית, ולצייר, ולהינות גם בבידוד וגם סתם בבית, עם הילדים, ליצור ולהרגיע ולנצל את הזמן, בנחת ובהנאה.

ולא לחכות להוראות חדשות על מינוס אשנים בהתקהלות. וכל דקה לנסות להתחכם.

כי אם יוצרים וחווים, אז נהנים, והכל הופך להיות יותר קל.

מי שאין לה וואצאפ יכולה להיכנס לאתר, נעלה גם שם או לבקש ונשלח לה למייל סרטונים והדרכות

עד כאן, בינתיים מהבידוד.

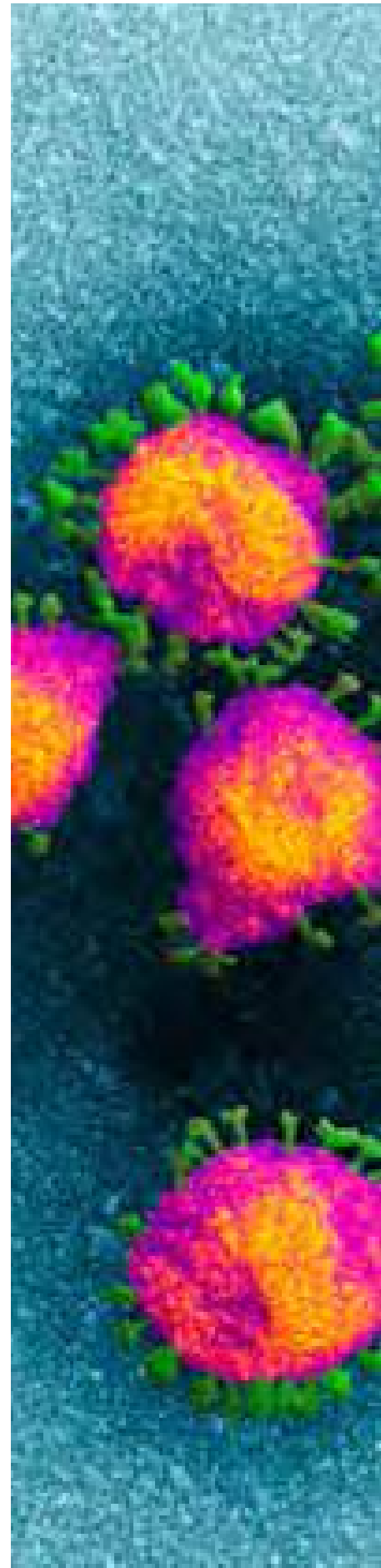
לקורנה שלום.

שלכן,

מספר טלפון להצטרפות:

055.933.8020

אפשר לפנות גם למייל: artyotzrim@gmail.com

רוחוחומר

לתת לאומנות לדבר

[מלכה הרטשטיין]

אני זוגי
יול 2015 תיק

מלכה הרטשטיין

יועצת זוגית

ומנהלת מכון 'אי זוגי'

ציורים בעדיבות:

Chaya Kozlovsky

chayaoj@gmail.com

איך יכול להיות שוויתרתי ואני עכשיו מרגישה חנק?
 איך יכול להיות ששתקתי ואני עכשיו מרגישה מלאת תסכול?
 ומדוע הפסוק: "אישה כשרה עושה רצון בעלה" הביא לזוגיות שלנו רק נזק?
 השאלות האלו פוגשות אותי בקליניקה, בהרצאות ואפילו בספסל ברחוב.
 הנשים ששואלות אינן חריגות, הן אינן מנסות חלילה לפרוץ גדר או הנהגה קהילתית.
 הנשים הללו כואבות, מתוסכלות ואפילו כועסות.
 על עצמן, על הבעל ואפילו על הסביבה הקרובה.
 הן מלאות רגשות בלבול ורגשות אשמה.
 אז בואו נעשה מעט סדר, ננקה את המסיחים ונצייר את התמונה האמיתית.
 כדי לחדד את התכנים אביא סיפור מהקליניקה.
 (סיפור שעבר תהליך קוסמטי כדי לשמור על פרטיות המתייעצים).
 שרה ומשה נשואים 10 שנים. הורים ל-4 ילדים מדהימים.

הם זוג נפלא, זוג שרוצה בית רגוע וקשר אוהב. אבל למרות הרצונות שלהם הבית אינו רגוע, הוא מלא תסכול ומלא כעסים.

שרה נראתה עצובה, מבולבלת ומתוסכלת. משה נראה עייף וכעוס.

שאלתי אותם, מה הביא אתכם אליו? שניהם ענו יחד: "אי אפשר ככה יותר..." "למה אתם מתכוונים בככה?" שאלתי.

פה התפרץ משה: "שרה אישה נפלאה, מאז שהכרתי אותה ראיתי בה אישה מלאת רגש, מלאת יצירתיות. אבל כבר כמה שנים כשאני מגיע הביתה אני פוגש בלגן שלא נגמר, ארוחות לא מסודרות וילדים מסתובבים עם כתמי צבע/ לכלוך על הבגדים. אי-אפשר להמשיך ככה, הגדולה בבית ספר מתחילה לצבור פערים..."

התיאור לא נשמע מלהיב. הוא היה ממשיך להרחיב ולתאר הוא היה כל-כך גדוש בסיפורים, שאם לא הייתי עוצרת אותו הוא היה ממשיך.

ככל שמשה הרבה לדבר, שרה הלכה ונעשתה קטנה ומצומקת. היא נעה בכיסאה באי שקט.

הסתכלתי לכיוונה, אך היא השפילה את עיניה בבושה. פניתי אליה: "שרה, ספרי לי למה התכוונת כשאמרת שאי אפשר יותר ככה?"

שרה שתקה מספר שניות ואז אמרה: "הוא צודק, אי-אפשר ככה". משה מיד התערב שוב.

"אם אני צודק, אז למה את ממשיכה ככה? לא ממש אכפת לך ממה שאני אומר. את לא לוקחת אחריות".

שוב שרה התכווצה ושתקה בבושה.

חזרתי לשרה ושאלתי אותה, "מה את חושבת על הככה?" ברגע הראשון שרה נדהמה מהשאלה החוזרת, אבל לאחר דקות ספורות של שקט היא אמרה:

"באמת אי-אפשר להמשיך ככה, גם אני מאוד מתוסכלת מהבלגן, מחוסר ההספק ומהילדה שמתחילה לצבור פערים. אבל עכשיו כשאני חושבת על זה, אני מבינה שמשה צודק, אבל יש סיבה לכל הבלגן הזה".

משה הסתכל עליה מעט מבולבל. הוא לא כל כך הבין איזו סיבה יכולה להיות לבלגן הזה.

מבחינתו הבית צריך להיות מסודר, אישה צריכה לבשל בזמן ולתפקד ביעילות בכל התחומים.

ובטח אם שרה מסכימה אתו, אז איפה הבעיה? למה המצב ממשיך להיות ככה?

"נו", ביקשתי, "את יכולה להסביר למשה מה הסיבה שלדעתך יש לכם בלגן?"

שרה נראתה נבוכה, נתתי בה מבט תומך ולאחר שתיקה של מספר שניות היא אמרה:

"אני אוהבת להעביר את אחר הצהרים עם הילדים, אני אוהבת לאפשר להם להתנסות עם חומרי יצירה. אני כל-כך אוהבת לראות אותם משוחררים, יוצרים, בונים, מפסלים".

שקט השתרר בחדר. שרה נראתה כאחת שמשא כבד ירד מכתפיה ומשה נראה המום ומבולבל.

היה נראה שפעם ראשונה הם נמצאים בסיטואציה הזו. לא ידעתי אם שרה שיתפה בעבר את משה בתחושות ובחוויות שלה.

אבל הרגשתי שזו הפעם ראשונה שמשה שומע אותה. משה הוא אדם חיובי, משה דואג לרעייתו ולילדיו. גם שרה אישה חיובית, דואגת לבעלה ולילדיה. שניהם מרגישים שככה אי אפשר, אבל המסר אולי לא נאמר, או שמשום מה לא עבר.

אחרי מספר שניות השקט הופר על ידי שרה. "את יודעת", היא פנתה אליי, "אף פעם לא הרשיתי לעצמי להרגיש, ובטח לא לומר זאת בקול".

"לומר מה?" ניסיתי לדייק אותה.

"לומר שאני אוהבת, לומר שאני רוצה ולומר שאני לא ממש מסתדרת לתפקד ביעילות בגלל זה".

האווירה בחדר השתנתה, למרות ששום דבר עדיין לא נפתר, מכה התחילה העבודה האמיתית.

שרה ומשה אינם יחידים. הם דוגמה מצוינת לחיים האמיתיים. לחיים יש קצב ודרישות אין

סופיות, מטלות, משימות, הספקים, יעדים ועוד. והרבה מהם תלויים בזמנים ובמועדים מדויקים. אנחנו מחונכות להיות נשים, רעיות ואימהות מוצלחות. ופה מתחיל ה"האי אפשר ככה" של הרבה מאתנו. הככה הזו שגורם לתהליך הדרגתי של בלבול המקום שלך כאישה, כרעיה וכאימא.

אז פה הבשורה הראשונה: את אומנם לא לבד, אבל לא צריך לחיות ככה... לא צריך להרגיש ככה... לא צריך לוותר ולהרגיש חנוקה. לא לשתוק ולהיות עמוסת מלל בפנים. אפשר לחיות אחרת, צריך לחיות אחרת! בואי תלמדי איך את מתחברת לעצמך וזוכה להיות אישה כשרה, מתוך חיבור ושמחה. השלב הראשון בתהליך זה לא להיבהל. כן, את אומנית, אוהבת רגש, זקוקה לזמן משלך, יוצרת בכל מיני זמנים...

כן, נעים מאוד להכיר. את שלפעמים שוכחת איזה יום היום או בכלל מה השעה, את שיוצרת יצירה באמצע אפייה. כן, את עם תכונות מדהימות שניתנו לך ממרומים, ואותן יש לך כשליחות חיים! תכירי בהן, תתחברי אליהן וספרי עליהן לבעלך.

ופה הגעת לשלב הבא, שלב הכרחי, שיתוף ושיח מקדים מונע עוגמת נפש ורגשות שליליים.

ספרי על:

רצונותייך,

תחביבייך,

שאיפותייך,

ועל ההשלכות שלהם.

ספרי שלפעמים יקדיח התבשיל

ולפעמים המאכל לא יבשיל

ולפעמים הבית ייראה כמוקד קרבות

ולפעמים את תהיי מלאת אכזבות

ועם כל מיני עוצמות של רגשות...

ובמקביל

הקשיבי לבעלך.

מה הוא היה רוצה

איך הוא מרגיש

ולמה אינו יכול להישאר אדיש.

האם מדובר בארוחה ערוכה?

או בבית מסודר?

או ביציאה בזמן מוגדר?

תחליטו ביחד -

מה חשוב לו ולך,

מה מפריע לך ולו

ומהם הגבולות שלו ושלך.

ואז פתאום, המציאות תישאר זהה,

אבל משהו אצלכם ישתנה

ולא תצטרכי לשתוק, לוותר או להילחם.

פשוט תוכלי ליצור, לייצר ולהיות אישה

כשרה,

מתוך חיבור, אהבה ושמחה.

בהצלחה רבה!

למעוניינות לקבל טיפים נוספים,

התייעצויות מגוונות והמלצות

ניתן לפנות אליי בוואטסאפ:

050-4711191

או במייל: malka@ezugi.co.il

את כבר לא צריכה לשבור את הראש
על כל שיעור שיהיה מענין ומקצועי

253 מערכים מפורטים בציר ואומנות
יסודות העיצוב, כולל דיוקן, פרספקטיבה, טכניקות
ושפה חזותית שפה חזותית וביטוי אומנותי

מדריך להוראת האומנות ברוח היהדות
א. פריזנט

מוסלף
ע"י אנשי חינוך
ומורות לאומנות

לרכישה: 052.7621656 | 053.3140200
או השארת פרטים במייל prizent120@gmail.com
< להתרשמות באתר >

בט"ו

אמנות עדכנית אצלך בבית!

חיפשתם תמונת אמנות לשידרוג הבית?
רציתם לתת מתנה מכובדת ויוקרתית?
סוף סוף מגשימים לכם חלום..
ציורים אמנותיים ומיוחדים של הציירת ת. ברנדווין
מוגשים בהדפסה מוקפדת על זנונית ופרספקט

להזמנות: 052-7620882 088-600-688
t.art688@gmail.com

אפשרות להוספת הקדשה או לוגו. מתקבלות גם הזמנות בהתאמה אישית

אמנות במשחק החיים

[תהילה מנדה]

האומנית, את הלב, את הנשמה שלה שקיבלה
גוף חדש בתוך יצירה, את כל המסר שנוצק
לתוכן.

אני מתפייטת, ברור גם אני אומנית מתחום
הבמה.

אני עוד צריכה לתרגל את המילה הזו, לגלגל
אותה על הלשון. עד לא מזמן הייתי מגמגמת,
כמעט מתנצלת, "עוסקת באומנות, קצת
יצירה, לא משהו מיוחד..."

תהיה לי ארונית מוזהבת, מקרטון, חמודה
כזאת, אני אשים אותה בפינת המשרד שלי.
וכל הבאים בשעריו ישאלו, "מאיפה קנית?"
אזקוף ראש, איישר גוו ואומר בסיפוק:
"לא קנתי, יצרתי".

המשאלה הזו מתהלכת עימי כשאני פוסעת
בתערוכות "יוצרים אורי של מיכל רוזנר."
אני מוקסמת, מרוגשת, שומעת כאילו בדמיוני
לחישה מכל יצירה. אפילו את קולה של

האמנתי שאני סתם עוד אחת, בעלת תעסוקה שנושקת מדי פעם לאומנות ויצירה, אבל לא ממש טובה, אולי פחות מכל הסביבה.

אחרי האמונה נמשך גם הלב, אז הפסקתי ליצור, כי מי צריך את יצירותי ומופעי בזמן שיש עוד הרבה כמוני, ואפילו טובות יותר, מעניינות יותר, מתקתקות, מדויקות, מקוריות וחדשניות.

וכך מצאתי את עצמי בצד, הרחק מכל מה שאהבתי, למה?

כי יש יותר טובות, אולי אפילו מושלמות. ואני? אני לפעמים מצליחה, לפעמים נכשלת.

אך את כישלונותי אני צורבת עמוק בנשמתי, ואת הצלחותי מעיפה כמו חול ברוח. הן לא כל כך שוות, אומר לי קול פנימי.

אולי תגידו - משונה אני ואחרת, בעלת דימוי עצמי נמוך. זהו, שגם אני חשבתי כך, עד לא מזמן. כי חיכוך אישי עם חברות גילה לי שלא בודדה אני בסירה הזו, ששטה בים גדול וסוער.

והמקום האמיתי הזה, שנחשפו בו דברים חדשים ישנים, מסכות שהוסרו מפנים מוצלחות נתנו לי פרופורציה וגם כוחות. ודווקא מתוך המקום הזה נבטה בי תובנה נדושה, אך כל כך חשובה.

יש אולי מישהי שהיא יותר יצירתית, חכמה, מסודרת, מסורה, ועוד... יותר.. אבל משהו אחד אין יותר,

אין יותר ממני, אני אחת ויחידה.

אפילו תאומות זהות הן שונות. כל אחת ומהותה.

אך אחת בעולם לא תוכל ליצור יצירה שבאה מתוכי, מנשימתי, שפועמת רק בקרבי. את סיפור חיי האותנטי רק אני אוכל לספר, מנקודת מבטי, עם המנגינה שמלווה אותי.

אהבה גדולה יש בי לאומנות, ליצירה ודרכן אני יכולה לצעוד, לגעת, להריח, לחוש את

החומר ולהפיח בו רוח. להיכנס לעולם קסום. עולם שהוא רק שלי. אני שוכחת בו הכול. את הכביסה המתגלגלת לרגליי, את ארוחת הצהריים בסירי. את העבודה, והשכנה והחשבון שבחובה.

רק אני ילדה קטנה בגן שעשועים גדול, נוגעת בכול, נושמת מהכול. חיה חופשית, משוחררת ועושה.

*

השולחן עמוס יצירות.

סדנת יצירה בגן ילדים. אותן ההוראות, אותה עבודה, אותם חומרי הגלם.

ואין תוצר אחד דומה לחברו, כל אחד הביא את עצמו.

באחד מכובעי הרבים אני משמשת מנחת סדנאות ליצירה, לקהל בגילים מגוונים.

בהתבוננות על יוצרים למדתי, כל אומנית מביאה את ההשראה שלה, את ההבנה שלה, את המבט בו היא רואה את העולם. זוהי הייחודיות שלה, האותנטיות, טביעת האצבע שלה, שאין לאף בן אנוש אחר.

ואני פוגשת אותן בכל מקום, נשים ונערות שמאמינות כל כך ואומרות להן ולסביבתן, "אני פשוטה, אחת מכולן, רגילה, לא כישרונית בשום דבר".

אני רואה בעיני רוחי אותי הישנה, הבבואה שלי מולי. איך הייתי מגדירה את עצמי? פושטית, אמצעית.

אין לי סיפור חיים מרתק. לא צמחתי מהשכונות, או גדלתי עם כפית זהב בפה. האמצע הכעים אותי, תסכל אותי. הוא היה פושר מדי. לא עדין ולא תוקף, לא חלב לא בשר. רגיל כזה, פרווה, משעמם.

אני אומרת לך אישה יקרה, אולי אני תופסת אותך בין בישולים לשבת או ניקיונות במטבח, אני יודעת שאת מנסה לכבוש פסגות, אבל זה תמיד מעט... לא מספיק. לא דומה.

שחררי, תני לעצמך לנשום עמוק, תתבונני לשמים, וכשוט (כמה שלעיתים זה קשה הפשוט הזה)

תאהבי את עצמך, תקבלי את עצמך. איך שאת, איך שריבונו של עולם ברא אותך. בזרועות מושטות עם חיבוק אוהד.

ומה עם להשתכר? להשתנות? להתעלות? זה יגיע, רק ממקום של אהבה, של חום וקבלה.

הביקורת היא אשליה שמסדרת לך אמונה שקרית. שאם תצליפי על עצמך מספיק חזק בשוט ייצא יין משובח. אבל זה פשוט לא נכון. כי הנזל האדום, החריף, הוא דם.

הביקורת קוברת. אותך, אותי! חונקת את ריח היצירה, את רוחה הפועמת והחיונית.

דשני את האדמה שבך, השקי אותה במי הכלה, וכך התבואה שלך תהיה פורייה ודשנה.

ואולי, רק אולי קרה לך, שהעין נדדה לחצר של השכנה. לדשא הירוק שלה, הבוהק שגבוה וזקוף.

הלב מתכווץ ככוף, דוקר, "כולן מצליחות" "כולן מיישמות". ואצלי? זה תקוע איפשהו בחלומות...

אחת מהסיבות העיקריות של התקיעות זה הפחד. הפחד מדחייה שנראה כמו מפלצת אימתנית שרק רוצה לבלוע אותנו. מחשבות שחורות שרצות במוח בתסריט אימה. אולי לא יאהבו מה שעשיתי. אולי יעקמו את האף. אולי יצחקו מאחורי הגב. והאולי הזה נהיה כה מוחשי, ולעתיים אף מגשים את עצמו. החרדות האלה הן אנשיות. הן משגשות בעולם השקר שבו אנו חיים. בו החזות היא הכול, והרבה אנשים מעלים הצגה מושלמת, וחיוכים נוצצים. ואת מרגישה לחצים גדולים, מטביעים.

יש תרופה. אמונה. אמונה בעצמך, במה שאת עושה, אמונה בעצם הידיעה שהיצירה יפה כי היא באה מתוכי, ואני ראויה לכל הטוב מעצם היותי ביתו של בורא העולם.

ישנה טעות אופטית נפוצה, אבל נחוץ לשים לב אליה. אנחנו רואות את כל ההצלחות של

על כל קניה
20% הנחה

דוגמאות נוספות לפי בקשה ישלחו בוואטצאפ או כפייסבוק
באלבום תמונות של מרים נתנזן תכשיטי קריסטל אנרגטיים

תכשיטי קריסטל אנרגטיים
נייד: **052-2322437**
miriamnatzen@gmail.com

מרים נתנזן

תלמי רימון נוספים: 052-2322437 מילוי אבן סידר סקלר 2020

אביגיל רימון כותב

סטודיו רימון כשאמנות ואמונה נפגשים

Studio Rimon

לפרטים נוספים ולהרשמה
050.6373831

הפשוט אתם עם כפייסבוק ובואטצאפ

studio.rimon.art@gmail.com

קריסטל	קריסטל פיסולי	סדמאות	סדמאות	סדמאות	סדמאות
סדינת	בחטי מתכת	גיבוש, חגיגות, משפחתיות	בת מצוה, ימי הולדת	העצמה	פרטניות
תכשיטים				אבן ארוח	אבן ארוח
				אמנות	מגנות

בוודאי גם ביקרו אצלכן הימים
הסגריריים, שקמים בהם
הפוך, על רגל שמאל. אין כוח
לחשוב, לכתוב או ליצור.
אילו רק היה אפשר לשמור
כמה קרניים חמימות בתיבה
סגורה ולפתוח אותה כשצריך.
אילו רק...
רגע, אולי אפשר?

כמה פעמים האצבעות שלי
רצו לרוץ על המקלדת, או שבראשי הבשיל
רעיון טוב, שדגדג היטב את החיידק היצירתי.
אך לרוב מצאתי את עצמי שמחשבות
מחלישות כיסו את הרצון שלי, והוא נקבר עוד
לפני שנולד.
"נו באמת, את ילדה? אין לך מה לעשות
עכשיו, רק יצירות?"
אגלה לכן סוד, שכמעט כל מי שמכיר אותי
אינו יודע אותו.
אחת מהאהבות הרבות שלי היא יצירה
בקרטון.
מהפעם הראשונה שראיתי כתבה בעיתון
על הכנת רהיטים מקרטון, ובהמשך בקורס
שלמדתי.
התלהבתי מהיכולת ליצור כמעט כל מה
שעולה לי בדמיון.
אבל גם האהבה הזו נטושה וחבויה. אי שם
במחסן מאובק.
ואולי כבר הגיע הזמן לפתוח את הראש
ואת התיבה הדמיונית, ולהוציא משם את כל
הפעמים שהלכתי אחרי הלב והגעתי ליצירה
מוגמרת. לחזק את עצמי, את מה שיש בי ואני
יכולה. לכל אומן יש רגעי שפל ורגעי גאות,
אבל אין סוף לאפשרויות וליצירתיות, ואם נעז
ונתאמץ אנחנו יכולות להפתיע. אפילו את
עצמנו. שווה לנסות.
במופעים שלי על הבמה אני כמו מסירה את

האחרות, ושמות במאזניים בצד אחד. בצד שני
אנחנו שמות את הצלחתנו ומשוות ונחרדות,
ומתייאשות.

אבל בצד הראשון הוכרעו המאזניים באינספור
מעשי הצלחה של עשרות נשים. ובצד השני
נמצאות הצלחותיה של אישה אחת, יחידה, אך
מיוחדת. וזו את... ואני... וכל אחת.

אז קצת פרופורציות, חברות. ואני הראשונה
שנגועה בזו הבעיה.

יש קולגות, יש תחרות, לעיתים נראה שיש
שפע של נשות מקצוע. עד שכמעט את לא
מוצאת לעצמך פינה לשחות בה בשלווה. אז
זהו שזה ממש לא כך. לכל אחת ישנה הפינה
שלה. ואין אדם נוגע במוכן לחברו כמלוא
הנימה. הקשיבי לשפת הלב שלך, היא תוביל
אותך בבטחה בדרך שנכונה לך.

התחברי לאמונה שבתוכך. את בת יחידה
לאביך הגדול. פני אליו. הוא ישפיע לך מאוצר
הטוב את ההשראה, את הדיוק, את הביצוע.
כל מה שאת רוצה. תביטי לשמיים, תנשמי
עמוק,

בקשי עליהם. על הסיפוק, על ההארה, על
היצירה. ממי שאמר והיה העולם, ממי שאת
יצירת כפיו.

*

יש ימים של שמש, ימים טובים כאלה. אתן
בטח מכירות. קמתן מוקדם הספקתן הרבה,
הרעיונות שופעים והביצועים מעולים... אך

המסכה. מביאה סיפור חיים אמיתי וחי. יש לי במופעים הללו יותר מהגשמה עצמית, יש את הידיעה שאני נוגעת בנשים רבות שרוצות כל כך להשמיע את קולן ומהססות, נשים שיש בהן כל כך הרבה לתרום ליצירה הנשית, והן עדיין לא מצאו את הביטחון והעוצמה שבתוכן כדי לצאת החוצה. זה מה שנותן לי את הכוח לעמוד ולתת לקהל, לראות אותי כמו שאני באמת.

אני מתרגשת לראות נשים שמוצאות את הכוח והאמונה ביכולות שלהן, ביופי הפנימי שלהן, ושמחה לתת להן כלים לכך.

*

אני מגלגלת אחורה את הדף. הדד-ליין נושף לי בעורף ואני מצרפת את תפילת האומנית האישית שלי: "שכל אישה באשר היא, שתראה אותי על במה, שתקרא את המילים שלי, שהארונית שלי המוזהבת מקרטון תעלה בה חיוך. שכל אישה כזו תדע למצוא את האור בעצמה שתזכה להרגיש, ליצור וליהנות".

ואם נעה בכך הכתבה. אשמח שתשתפי אותי

במייל thilamenda12@gmail.com

או תתקשרי אל 054-84-80-277

ועוד הזמנה אישית ממני...

לביקור בקו הטלפוני שלי שובר גלים

הקו שלך בים החיים הסוער

מספר הקו: 02.3722185

אז נשתמע.

אני מסיימת כאן.

כבר ארד למטה

לשכונה

לחפש קרטונים מאיכות טובה.

יש לי ארונית יפה כל כך, מוזהבת, חמודה, את כל היצירות הקטנות שלי היא מכילה.

היא כבר כאן.

רק מחכה שאבנה אותה.

בס"ד

רבקה גדג' | אמנות הנייר

פייפר קאט ידני
תמונות יוקרה ענקיות
במגזרות נייר,
בחיתוך ידני.

קווילינג
תמונות קיר בקווילינג
עיצוב אות או שם
בהזמנה אישית

מגזרות נייר
ברכת כלה בהזמנה אישית
עם שמות החתנים
ברכת כהנים עם שם התינוק
ברכת בית
ברכת עסק
בפייפר קאט ידני

עיצוב
מרכזי שולחנות
בנייר

...ועוד באתר rivkaguedj.blogspot.com
ובחנות Etsy
ועכשיו במיוחד למנויי "סקיצה"
20% הנחה על כל החנות אטסי
קוד קופון: **SVIVA2020**
עד 30/04/2020

לפרטים והזמנה
0583281728
rivka.guedj@gmail.com

[מירי גולד]

יצירה ממה שנשאר

אחד הדברים שאני מאוד אוהבת לעשות זה ליצור מחומרים ממוחזרים. היצירתיות שבלקחת דבר שכמעט נזרק לפח ולעשות ממנו יצירת אומנות מעוררת בי התרגשות והשראה.

אנחנו אחרי פורים ובקבוקי היין שפתחתם יוכלו למלא הרבה פחי זבל. רגע לפני שתזרקי אותם יחד עם כל שאריות סעודת הפורים, אני ממליצה לך לשטוף אותם ולשמור. אני הולכת להראות לך איך את יכולה ליצור מהם בקלות אגרטלים יפהפיים, שיחדשו לך את הבית לקראת חג הפסח.

נשמע טוב? גם לי.

.1

אז מה צריך?

- * בקבוק יין/מיץ ענבים/ בירה
- * ספריי צבע, אפשר לקנות בחנות לחומרי יצירה
- * טפט בכל צבע שאת אוהבת, בחנות לחומרי יצירה
- * מספרים

.2

זהו. אפשר להתחיל

בשלב הראשון צריך להוריד את התווית. אני השריתי את הבקבוק בדלי עם מים ואבקת סודה לשתייה במשך שעה, ושפשפתי בספוג. זה ירד מצוין. לפני שמכניסים את הבקבוק לדלי עם המים חשוב למלא את הבקבוק במים כדי שלא יצוף.

1. מרססים ספריי על הבקבוק (המלצה שלי, עדיף בחצר או בחדר מאוד מאוורר, כי הריח חזק מאוד).

2. מדפיסים במחשב איזו צורה שרוצים. אני הדפסתי צורה של עלים, אבל ניתן להדפיס איזו צורה שאוהבים, מכפילים את הצורה בתוכנת וורד מספר פעמים לפי העיצוב שרוצים (בדוגמה יש 6)

3. גוזרים ומדביקים על הבקבוק בפיזור שווה. זהו! האגרטל מוכן ונראה קנוי מחנות יוקרתית

.3

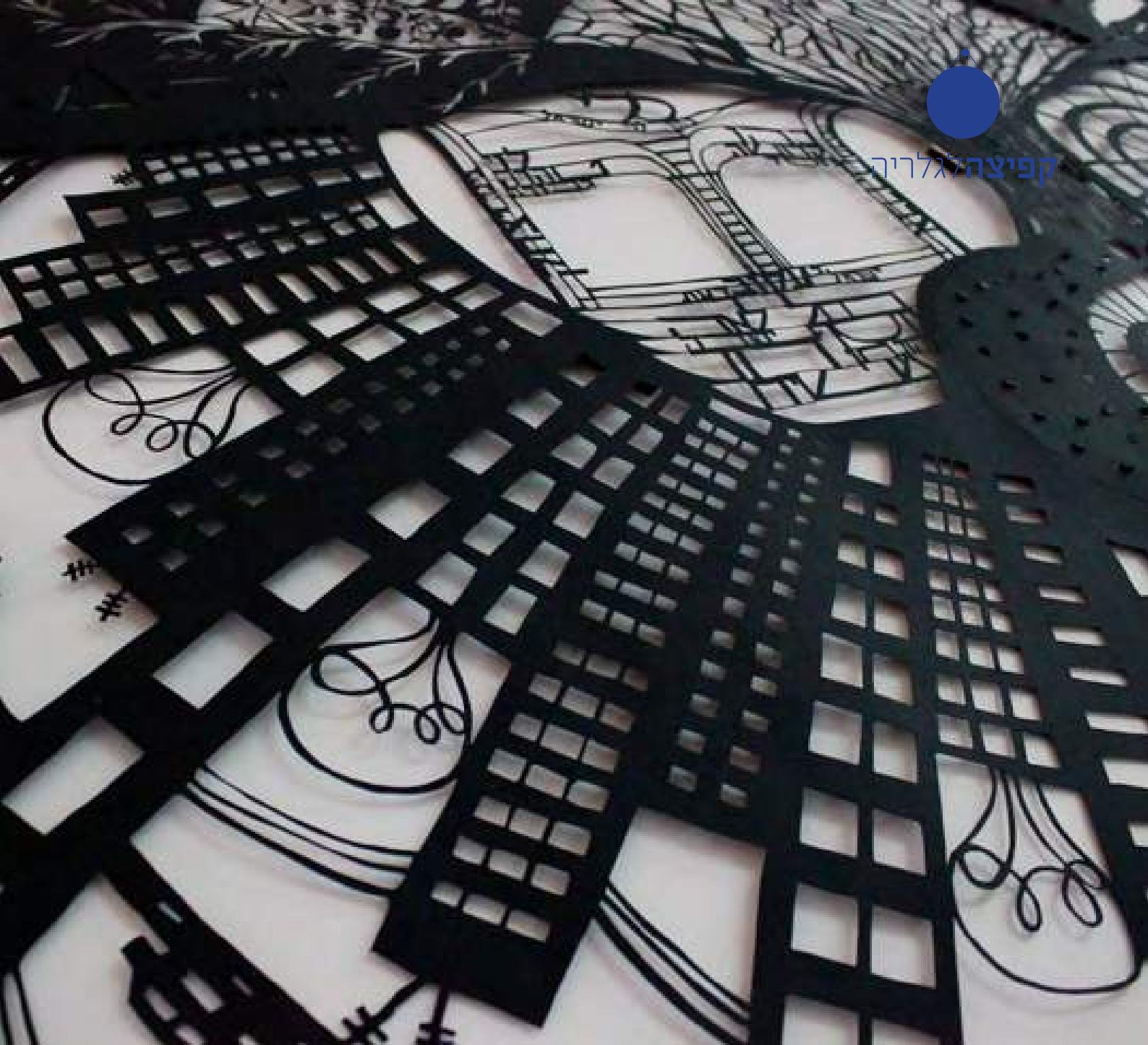
.4

אם אהבת את הכתבה את מוזמנת לקבל אחת לשבועיים את המגזין עשי זאת בעצמך, עם עוד הרבה הדרכות בנושאי אומנות, עיצוב וצום-.

להרשמה לחצי כאן

ואם חסום לך שלחי מייל ל asibeatzmech@gmail.com

ותקבלי את המגזין כקובץ מצורף

פאנל יוצרות מדברות על: חירות ויצירה

[עורכת: מיכל רוזנר]

מהי המטרה? והאם המטרה מקדשת את האמצעים? מתי האומן מרגיש שהוא כבול כדי ליצור, ומתי הוא כובל את עצמו כדי ליצור טוב יותר?

בעולם הישן שבו הפטרונות וה"קנון" נשאו אופי כמעט טריוויאלי לאומנים, התשובה

מהי חירות ביצירה שלנו? האם היצירה יכולה לעמוד בפני עצמה? האם עצמאותו של האומן ודרך הביטוי שלו אפשריים בכל דרך?

שאלות מעין אלו נוגעות בנו כאנשים ובמיוחד כאנשים יוצרים.

הייתה חד משמעית, בעוד האומן מתפרנס מיצירתו הוא כבול להחלטתו של הפטרון. וזה מעגל שפחות מאפשר שיח או חשיבה על גבול ומגבלה. אבל כיום, בעידן המודרני, אנו מורגלים למושגי אומנות, לביטוי אישי, לחופש הביטוי ולאומנות מסחרית. אלה מושגים המבלבלים אותנו מעת לעת, וממקמים יוצרת חרדית במצב לא בהיר דיו. במצב זה היא שואלת את עצמה, האם יש לי גבול? האם זוהי מגבלה-חסם שאותו אני כן יכולה-צריכה לעבור? או בכלל, לשם מי

ולשם מה, אני יוצרת? האם אני מביעה את המסרים שאני רוצה לעסוק בהם? מה שולל ממני להביע זאת? כסף? ערכים? חסם חברתי?

בפאנל המיוחד הזה הושבנו לשולחן חמש אומניות דגולות מתחומים שונים. נשים חרדיות יוצרות באומנות פלסטית, שלכל אחת מהן סט ערכים וזהות תורנית עמוקה. והן מנסות לענות על השאלות הללו. על המתח, הדיוק והעשייה המתמשכת.

חשוב לסייג כי הנושא רחב מיני ים ויש לו השלכות רבות. בפאנל ננסה להבין מעט יותר, איך הנושא מתורגם מעשית אצל אומנית-יוצרת חרדית, איך היא מתמודדת עם שלל האמירות, הקביעות החברתיות והתודעה בנושא.

אין בשיח הזה שיפוט או אמירה הקובעת כי כך גבול אמור

להיראות ולא אחרת.

משתתפות בפאנל:

נחמה הנדלר - קרמיקאית ומרצה

רבקה גדג - אומנית בנייר

רותי גרשוני - מאיירת

חנה גמליאל - אומנית בטקסטיל

מירי רוט - מטפלת רגשית באומנות, מנהלת קליניקה "יהלום" באשדוד.

כפתיח נתייחס לדברי הרב יעקב אריאל:

כל יוצר קובע לעצמו כללים בהם הוא מקיף את עצמו. ניקח לדוגמה משורר עברי בספרד בתקופת תור הזהב. הוא הגביל את עצמו לשפה לא-מדוברת, לחרוז קבוע, לאקרוסטיכון מסוים, למשקל מדויק, לסיומת מוגבלת לפסוקים מהתנ"ך, ומעל לכל - לרעיון שנבחר על ידו. והיצירות הללו הן מפאר היצירה האומנותית העברית (גם אם אומנות זו אינה מקובלת כיום). וכן צייר - הוא מגביל את עצמו לסוג של צבעים: שמן, גואש, מים או סתם שחור-לבן, לגודל, לנושא, לסגנון ועוד ועוד. וכן במוסיקה, המלחין מגביל את עצמו למקצב, לכלים, לנושא ועוד.

כל יצירה מונעת על ידי השראה; אולם ההחלטה ליצור, ובאלו אמצעים מסוימים להשתמש - כל אלו הם פרי

החלטה בה שולט האומן. לאומן גדול יש מבחר של אפשרויות והוא בוחר באפשרות הנראית לו היפה והקולעת ביותר לנושא בו הוא עוסק. השראה אינה דחף. ההשראה באה מלמעלה, בעוד שהדחף בא מלמטה. וכשהוא אינו נשלט – הוא עלול לשלוט באומן, ואזי הוא משולל בחירה חופשית ויצירתו אינה יצירה אומנותית. לא כל פליטת פה או קולמוס היא אומנות, גם אם הם מעידים על ניצוץ של כישרון. רק ניצוץ המעלה אור ראוי להערכה.

איזה קטר את רואה בין חירות לאומנות?

להגדיר את שני המושגים האלה, הייתי אומרת שחסם ולא משנה מה טיבו הוא כעין "קופסה". מי שכביכול יוצרת, אך לא יכולה לצאת מתוך הקופסה שלה, שהיא בנתה לעצמה,

או שכך חונכה, ועדיין לא הצליחה לצאת משם, או שלא רוצה לצאת (יש איזה שהוא אזור נוחות להישאר בו).

לעומת זאת הגבול הוא בריא מאוד, ואני מגדירה אותו כ"משקוף". אומנית המחפשת אחר תוכן, סגנון, ביטוי, רעיון, או אווירה, מציבה לעצמה גבולות טכניים, מקצועיים וגם אומנותיים, כאמור לעיל. המשקוף אם כן משמש את הגבולות שהיא הציבה לעצמה, וכשהוא עומד ברור לנגד עיניה היא יכולה לקבל המון ביטחון, עוצמה והתלהבות, לפרוץ החוצה ולעוף דרכו. ושם, אחרי שהיא עפה יכולות לחכות לה הפתעות שהיא לא ידעה עליהן מראש. הסוד הוא לתת לעצמה את... איך קראת לזה? את החירות. בדיוק כפי שנאמר: "אין לך בן חורין אלא זה שעוסק בתורה". ומי הוא זה שעוסק בתורה, הוא זה שאומר: "נעשה ונשמע" - שהם הם הגבולות של הבן חורין שעוסק בתורה. לא יכולה להיות חירות ללא גבולות, ללא

רותי גרשוני: אומנות מגיעה מעושר הנפש, וככל שזה יוכל לצאת טבעי, בלי כללים ומגבלות, זה יהיה יותר אותנטי. ככל שהאומן יוכל לבטא את עצמו בצורה חופשית, היצירה בהתאם תבטא את המעוף, ההשראה והרוח שלו, ולכן יש קשר לחירות. יש אומנים שמרשים לעצמם להשתולל על הדף/קנוס וכו'. אני לא כל כך מרשה לעצמי, אולי בגלל שחשוב לי שהיצירה תראה ריאלית ומציאותית ככל הניתן. כמובן, כשאת מבצעת עבודה בשביל מישוהו, והלקוח מתעקש על דברים מסוימים, ברור שדעתו צריכה לקבוע. וכן בכל הנושא הערכי-הלכתי, גם אומן חייב כפיפות לדעת תורה.

מירי רוט: כשאומרים לי את המילה אומנות כבר מרגיש לי חירות. לאומנית - האומנות זה לא "עבודה" שעובדים לפרנסה וכל זה, אלא שם החירות, היכולת לעצור את שטף החיים, להתנתק מהאורבניות ולהיכנס לעולם קסום שנוגע עד פנים הנשמה. זה לחוות את החיים מבפנים. אומנות היא בלתי מוגבלת, אין לה סוף. בעיניי היא חירות אמיתית.

נחמה הנדלר: גבולות וחסמים - בניסיון

אני רואה את החירות של האני הפנימי, כשאני מוציאה מן הכוח אל הפועל המון אנרגיות, שלפעמים חסומות מכל מיני סיבות.

האם ראוי טאון יהיה מוצק?

מירי רוט: בד"כ האומנים הם יותר רחפניים, מלאי השראה, שחיים מעבר לזמן, ולכן חובה שיהיו גבולות. צריך לשים סדר עדיפויות נכון, כמו שזמן היצירה לא יהיה על חשבון הערכים החשובים כמו בן הזוג והילדים ושעות שינה. (המבין יבין)

רותי גרשוני: כאומנית אני יודעת שיש לנו תפקיד. האומנות תמיד הייתה כלי שרת בידי הרוממות, ולצערנו בדורות האחרונים האומנות לא פעם משקפת את חוליי החברה. אומנות יש לה כוח עצום לחבר את האדם עם כל הטוב והנאצל ולקרב אותו לקב"ה, ויש לה גם כוח הפוך. רבנו יונה כותב: "כי מדרכי קידוש השי"ת להודיע בכל מבטא שפתים... ובכל הנהגה ופועל ידים, כי יסוד לנפש האדם... והטוב והעיקר... והיקר אשר בו - עבודת השי"ת ויראתו ותורתו... ודבר זה כבוד השי"ת".

אפשר לומר את זה במשפט פשוט, התפקיד שלנו כאומניות, זה ליצור קידוש הי, ולא להפך. לכן אני בפרוש שומרת על עצמי במהלך הציור, לא לצייר דמויות חיוביות באופן שלילי, ולא לצייר דמויות שליליות ואפלות באופן חיובי. אינכם משערים לעצמכם כמה משפיע עלינו טוב כשאנחנו רואים אדם צדיק ורואים אדם שטוב לו, צדיק וטוב לו, רשע ורע לו. אני מקפידה מאוד שכשאצייר אדם חיובי אצייר אדם שיראו שטוב לו עם עצמו, מכיוון שאני מאמינה, ורוצה שגם אחרים ילמדו את זה, שאדם שחי

גבולות זה למעשה הפקרות, שמובילה בסופו של דבר לאנרכיה, רח"ל.

חנה גמליאל: חירות ואומנות - השאלה האמיתית היא האם חירות ואומנות הן מילים נרדפות? והתשובה שאזעק בקול תהיה: כן!

כמו רוב האומנים והאומניות שאני מכירה, אוכל להעיד על עצמי שברגע שאני מתחילה לפתח קונספט חדש במוח אני מתחילה לעוף למקומות חדשים. אני יוצאת מהגוף והי לוקח אותי למקומות חדשים שלא ידעתי שקיימים. ממש מרגישה שאני מתרחבת ומקבלת כוחות על-טבעיים.

זו תחושה מדהימה ומשחררת, ולא מספיק לי כל הפעמים שזה קורה לי במסגרת עבודתי, כמעצבת ומייצרת פרוכות יוקרה לבתי כנסת.

כאשר השכנות מספרות לי שהן הולכות להשתלמויות של לימודי תכנות מחשבים או פסיכודרמה או קולינריה, אני משתפת שאני שוב נרשמתי לסטודיו לאומנות. פעם מתעמקת בטכניקות של צביעה בשמן, פעם נוגעת בפסיפס, ופעם מקשקשת בצריבה בעץ. אך העיקר זה כשאני "נחה" מעבודתי היצירתית, אני חייבת עוד ועוד אומנות.

תחושת השחרור שמלווה כל גיעה אומנותית ממכרת!

רבקה גדג: האומנות נותנת ביטוי לפנימיות ומשחררת המון רגשות, אפילו כאלה מהתת מודע. ובזה

בס"ד

רבקה גדג' | איור ועיצוב

איור ספרי ילדים | צבעוני או שחור לבן

עיצוב אריזות, מודעות וכריכות ספרים

דגנאות קווילינג מקצועיות

...ועוד באתר rivkaguedj.blogspot.com
ובחנות [Etsy](https://www.etsy.com/)

לפרטים והזמנה
0583281728
rivka.guedj@gmail.com

לפי הקב"ה טוב לו עם עצמו. ולהפך, מי שרחוק מהקב"ה - חי בתסכול ומרירות פנימיים כי הנפש שלו מתרחקת ממקורה. לא הכוונה לצייר רשע בקומיקס דווקא עם אף ארוך ופרצוף אדום ומאיים. מדובר בקווים מאוד דקים, אך הם יוצרים הרגשים מסוימים בלי ספק.

ברור שמצוי בציורי גם אנשים חיוביים במצבים לא נעימים, כאב, צער תסכול, כמו שקורה לכל אדם. אבל אדאג לכך שהתחושה והקונטציה הפנימית מולם עדיין תישאר חיובית.

בגלל שאני מתעסקת הרבה עם שילוב של דמויות אותנטיות של בנות או מורות, בתוך קריקטורות ותמונות מרובות פרטים עם שאלות אתגר (בסגנון א אדישע קאפ), שזה טרנד חם בתחום הפעילות החברתית בסמינרים, אני נזהרת מאוד. למרות שאני יכולה ליצור תמונה מאוד עוצמתית ומצחיקה, עם המון מלח ופלפל, ואף שהפיתוי קיים כל הזמן, איזהר מאוד מאוד לא לכגוע באף אחת, אשתדל ואשמור שזה לא יבוצע באופן שמישהי אחת תרגיש עם עצמה רע.

נחמה הנדלר: אומנות מסחרית ולקוחות - אני בדעה שאומנית מטבעה מחפשת את "היד שלה".

מלבד הסיפוק האישי שלה, זה ממנף אותה לחשוב הלאה ולשכלל את הסגנון שמתאים לה. עם הזמן היא תשדר את האומנות שלה בצורה שיכירו אותה, יקבלו ואף יאהבו אותה. הלקוחות הם אלה שהתחברו לסגנון שלה, ותמיד יחפשו אותה כדי לקנות דווקא את יצירותיה.

זה לא סותר התחדשות וחיפוש תכנים, צורות וקו חדש של יצירה (דוגמה טובה היא יצירותיה של חביבה גבאי. מי שמבחינה יכולה לראות שינוי עדין שחל אצלה עם השנים).

רבקה גדג: אני חושבת שהערכים של האומן נותנים לו את הגבולות ואת הכיוון הנכון באומנות שלו.

מה הן המכפלות טיט (אזונית כחוק?)

מירי: אני מדברת בשמי בלבד, כל אחת והנתונים שלה. כדי "להיכנס" לעבוד באומנות חייבים רצף של שעות. אי אפשר לעבוד בזה למקוטעין. אני חייבת להיות בהשראה, לוקח זמן להתחמם, ואז אם אני מנתקת רצף אני אחזור אחרת, וחבל. זה זמן של הרפיה וחוויה רגשית, אני עובדת מבפנים. לכן גם למצוא זמן ארוך ברצף זה לא פשוט, במיוחד שאני עובדת בתחום נוסף. אז המגבלה שלי זה הזמן (לא רוצה לקנות מאף אחת את העודף כדי שלא אתמוטט, גם כך כל שעה ממוספרת ב"יה).

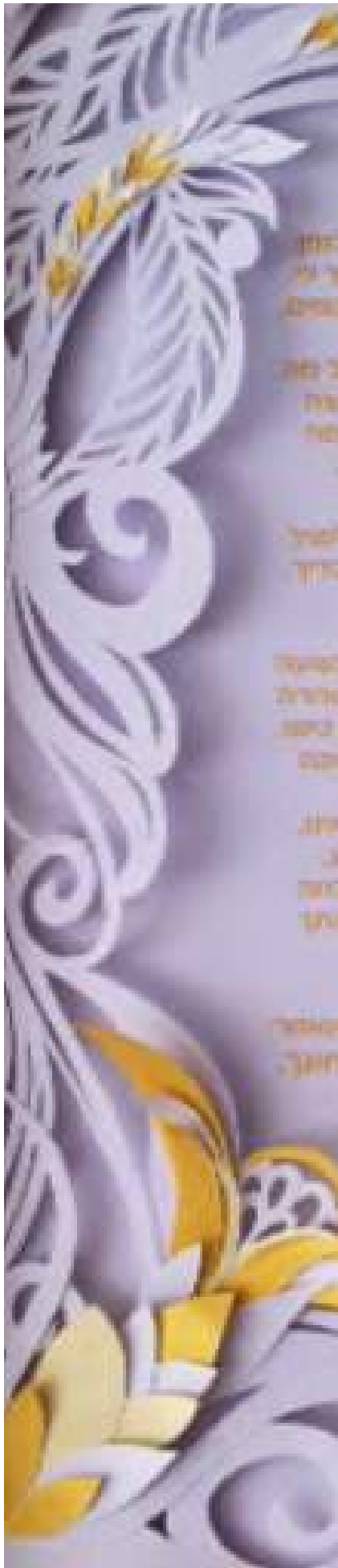
רותי: קריקטורה מתארת ציור מעוות או מוקצן של מציאות, על מנת להעביר מסר. היא משתמשת בסרקזם, אבסורדים, הגזמה או דמוניזציה כדי להעצים ולהטעים את המסר, וככל שהמסר יהיה יותר עוקצני, היתולי או מעורר גיחוך ולעג – הקריקטורה תהיה יותר עוצמתית והמסר יחלחל יותר חזק. זה כוח ההומור (לחיוב) והליצנות (לשלילה).

ההבדל בין גבול לחסם הוא יותר במישור הפרקטי. לדוגמה, במקומות שלא אוכל להכניס ציורי נשים אבצע קומבינות שונות כדי להעביר את המסר שרציתי, בלי ציור כזה.

אך חסם שבא מבפנים, מקושי אישי או מערך כלשהו, כמו שפורט כאן, הוא יותר עוצמתי ונוכח בשטח. גם לזה אפשר למצוא פתרונות שיאפשרו להביא מה שחובה להביא בצורה שכן ניתן להביא.

יש לי תוכנית אומנותית המיועדת לנשים ובנות, ומסתובבת כיום בכל הארץ, ושמה "ככה עובדים עלינו בעיניים". התוכנית הזו צמחה מתוך השטח ממש, מכיוון שאני מתעסקת הזמן עם השפעה דרך ציור גיליתי כמה המסרים הסמויים שיש בציור עובדים עלינו ומנהלים אותנו. שם אני מראה, בין השאר, בצורה מאוד עוצמתית איך קריקטורות עובדות עלינו בעיניים, איך יוצרים סטריאוטיפים, ואיך קונוטציות המתעוררות בנו מול מראה מסוים ויכולות לנהל אותנו בלי שנשים לב.

כשאני יוצרת קריקטורה, אני נזהרת פי 10 מאשר בציור רגיל, כי בקריקטורה לא צריך להתאמץ כדי שיווצרו סטריאוטיפים נגד אנשים, חוגים או עדות מסוימות. זה יקרה מעצמו, מיד ובעוצמה. בקריקטורה אני מגבילה ושומרת על עצמי מאוד. בודקת בשבע עיניים מה המסרים העולים מהציור. אם זה עלול ליצור תחושה עכורה כלפי חוג או ציבור מסוים, ללא ספק אעבוד קשה כדי לתקן את זה ולהיזהר במקסימום

האם כתינויק יט הכד? כין זכוא אחסר? מהם
הזכואות טאק כיוצרת, ומהם החסמים?

רותי:

אתייחס לשלושת התחומים של האיור, שבו אני עוסקת

1. פורטרטים המבוצעים באיור דיגיטלי, ומגיעים לציור מאוד אותנטי ואומנותי של הדמות.
2. קריקטורות ותמונות מרובות פרטים.
3. קומיקסים ואיור ספרים.

הגבלות וחסמים בתחום הפורטרטים:

התחום של פורטרטים משמש לא רק בציורים של הסבא היקר או הרב, שאנשים רוצים את התמונה שלו מצוירת באומנות על קיר הסלון. התחום הזה בא אצלי לידי שימוש גם בפעילות חברתית של סמינרים ומוסדות חינוך, שמשלבים ציורים של דמויות אותנטיות מתוך הסמינר בקריקטורות, תמונות מרובות פרטים ועוד. זהו גימיק אטרקטיבי שאין כדוגמתו (לדוגמה, מעלים בנות לבמה ע"י שרואים דמות כלשהי מצטיירת על המסך והתלמידה או המורה הזו קמה ועולה לבמה). ובכן, בתחום הזה קיימים להפליא חסמים שונים.

אינני מסוגלת לצייר ציור אותנטי של מישהי שיגרום לבת אי נעימות. כשמישהי מקבלת את הציור שלה היא מרגישה, "ככה אנשים רואים אותי ותופסים אותי, ככה אני בעיניהם..." ואם הציור לא מחמיא, זה מעמיק תחושה של נחיתות וחוסר ביטחון.

מצד שני, אם אתאר דמות אידיאלית זה יהיה נפלא, אך לא יהיה כל קשר בינה לבין המציאות וגם הקהל יחוש בכך. בנקודה זו אני משתמשת בכלל: "את האמת, אבל לא חייבים לתאר את כל האמת". אני לא חייבת לתאר את כל הנמשים ופצעי הבגרות והקמטים. לא חייבים לתאר את כל האמת עד לנקודה הכי רגישה ואולי כואבת. אולי זה דומה לכלל של שינוי האמת מפני דרכי שלום. אך הכול בצורה מאוד עדינה ולא מורגשת.

האפשרי. זה לא תמיד קל, אבל אני מאוד נזהרת בזה. זה בעצם סוג של לשון הרע או ליתר דיוק הוצאת שם רע על ציבור שלם. וגם אם לדעתי אכן החוג הוא מאופיין בבעיה הזו, זה סוג של לשון הרע של אמת, וממילא אני מנועה מלהביא כזה דבר לציבור.

באמת אנשים לא יודעים כמה ציורים (ולא רק) עובדים עליהם בעיניים, וכמה מסרים סמויים בכל ציור נכנסים להם לתת מודע ואחראים על התייחסויות שונות לטוב ולמוטב. זו אחריות גדולה מאוד.

חנה גמליאל: לא נראה לי ש"ראוי", אבל המציאות היא שכולנו מוגבלים, כולל אומנים. לכל אומן הסגנון הייחודי שלו, שהוא פיתח וליטש במשך שנים. הוא מושפע מהמורים שלו, מהסביבה שלו, וגם מהאומנות שלו. זה מהווה מגבלה מצד אחד, אך מצד שני כך הוא נהיה הוא, וכך הוא מבטא את הייחודיות שלו. **רבקה גדג:** כאומנית וכאימא המגבלות שלי הן בשימוש בטכנולוגיות החדשות. אני עובדת ידנית, כי תמיד אהבתי להיות כמה שיותר קרובה ליצירה ולחומר, וגם כי זאת הדרך שאני רוצה לחנך את הילדים, להיות מחוברים למציאות, ליצור, לגעת בחומרים.

מירי: ההבדל בין גבול לחסם הוא שגבול הוא חיובי וחסם הוא דבר שלילי. גבול הוא בבחירה שלי. אני זאת שבחרתי שהילדים, הבית, מוצבים בראש הפירמידה. וכשאני עומדת בגבול זה נותן לי סיפוק של עמידה ביעדים. חסם לעומת זאת הוא חסר בחירה, משהו תת מודעי שמשתלט ומפריע להתקדם וליצור. למשל:

-למה שיבואו דווקא אליי?

-יש הרבה אנשי מקצוע מתחרים.

-אם ארוויח הרבה כסף זה יהיה על חשבון העוה"ב שלי.

-חייבים שיהיה איזה קושי, אז לפחות הילדים בריאים... ועוד רעיונות משונים ומעניינים.

האמת היא שהקב"ה רוצה לתת מאוצרו מתנת חיים ואנשים לא רוצים לקחת.

ב"ה אין לי חסימה בזה. לא מפחדת מהצלחות לא רועדת מכישלונות, יש לי אומץ ותעוזה, וקול פנימי שלוחש לי שגם את ההר הזה אכבוש, ואכן האמונה יוצרת מציאות (אגב, אני מטפלת בנשים עם חסימות לגבי שפע כלכלי, כך שאל יאוש. הבשורה הטובה היא שניתן לפתור אותה.

רבקה גדג: בעיניי הגבול הוא איפה שאני מגדירה אותו, לפי הערכים שלי, והחסם הוא משהו חיצוני או פנימי שעוצר אותי, שמונע מלהוציא אל הפועל וליצור או לפרסם את העבודות שלי. הגבולות שלי הם גבולות ההלכה והמוסר, ומשם יש רק צמיחה וחיבור לאין סוף. והחסמים שלי הם בפרסום העבודות שלי ובחתימת היצירות שלי בשמי.

חנה גמליאל: יש בהחלט מגבלות לאומנית כמוני, שלא קיימים ברוב תחומי האומנות. קודם כול ישנן הלכות שקובעות מה מותר ומה אסור לרקום על פרוכת.

בתחילת דרכי בתחום הזה לקוח מניו יורק הזמין פרוכת עם רקמה של 2 אריות מחזיקים כתר תורה ולוחות הברית. איך הוא התרגש מהעיצוב ומהרקמה המבריקה על בד

הקטיפה! ברגע שהוא תלה את הפרוכת על ארון הקודש, הרב צעק, תוריד את זה מיד! התברר שבקהילה ספרדית אסורות דמויות של בעלי חיים על גבי פרוכות. אוהו, איך למדתי מזה לקח!

חוץ מהמגבלה ההלכתית, יש מגבלה מאוד בולטת בתחום שלי. אני מעצבת לכל קהילה ולכל בית כנסת פרוכת ייחודית שתתאים בדיוק לאופי בית הכנסת, ושתתלב עם העיצוב הקיים בהיכל.

זה לא פשוט בכלל!

לפעמים מכניסים אותי לבית כנסת עממי, שבו האריחים משנות ה-60, הוויטרזיים משנות ה-70, ארון הקודש נרכש לפני 20 שנה, והריפוד חודש לפני שנתיים. בלגן אמיתי של סגנונות וצבעים.

אני נכנסת למקום כזה ומנסה לקחת טיפ טיפה מכל האלמנטים העיצוביים שבחדר, ולשלב אותם בעיצוב מרהיב עין של הפרוכת.

אומנם מדובר במגבלה כפול מגבלה, אך ה' הראה לי וללקוחותיי שזו הייחודיות שלי.

להפוך כל בית כנסת למקום הרמוני, מלא משמעות, בעיצוב מוקפד, למקום שכיף להתפלל בו, ודווקא דרך המגבלות.

נחמה הנדלר

ynhendler@gmail.com | 052-7678228

רותי גרשוני

rg8472841@gmail.com | 054-8472841

רבקה גדג'

Rivka.guedj@gmail.com | 058-3281728

מירי רוט בעלת העסק החדש "השראה" - סטייל בליגה אחרת. שנפתח בימים אלו, הנותן מענה ממוקד לעיצוב הבית תחת קורת גג אחת ללא התרוצצויות בין חנויות. לרגל השקת המותג החדש, ליווי אישי לעיצוב חדרים במחירים משתלמים במיוחד. שוברים לבאים דרך המגזין.

miri80167@gmail.com | 050-4180167

חירות ויצירה | האמנית עטי ברקלי

ע"י שימוש בפלטות העץ הישנות שלי. אני משתמשת בפלטות עץ גדולות עבור ערבוב צבעי השמן. כידוע, חלק גדול מתהליכי הציור מתרחשים מחוץ לקנבס - בפלטה. הפלטה מספרת את הסיפור האמיתי... נסיונות ערבוב כושלים וכל מיני.. שלא מקבלים ביטוי בציור עצמו אך במציאות הם חלק בלתי נפרד, מתבקש ואף נצרך עבור התוצאה הסופית. לצד הצבע, סופגת הפלטה דמעות ותסכולים לצד התרגשות ותגליות...

מובן אם כן שלפלטות ערך סנטימנטלי עמוק והן נשמרות בסטודיו ואינן מושלכות.

כמוסיקאית בעברי, אני מוצאת עצמי לעיתים מתאבלת על "אובדן" היצירה בתחום המוזיקה ומבקשת להחיות את הקשר שלי לעולם מופלא זה.. בעת משבר, לקחתי את הפלטות, כן, אלה אשר שואבות ונועלות אותי לתחום הציור, וחתכתי אותן לרצועות, מה שמביא להתאבדות הפלטה אך מחייה אותן כחומר המאפשר לבטא את תסכולי וגעגועי ליצירות העבר במוסיקה..

הרכבתי אותן מחדש באופן המדמה מקלדת והפחתי חיות בתוכן כיצירה מוסיקלית בעלת מקצב וצבעוניות מוסיקלית.. יצירה זו מצטרפת לסדרה מוזיקלית שלימה כמו יצירת ה"סימפוניה", "פרטיטורה" ועוד.

ומקווה שיצירות אלו שנוצרו מתוך חירות ואפשר פנימי, יוצגו יום אחת בתערוכת אמנות מוסיקלית....

מגבלה משמעותית אותה אני חווה כאומנית המציירת עמ"נ למכור הוא הצורך לספק רצון קונים ומתווכים (מעצבי פנים, סוכני אומנות, בעלי גלריות וכל מתווכים בתחום) ולעיתים על חשבון ערכים אומנותיים.

זה קשה!!! מאד!!! ואני עושה זאת מתוך רצון לשלימות ושלווה פנימית בעניין. אני מציבה על משקל ווירטואלי את האמנות האמיתית, הטהורה, לשמה.. בצד אחד ובצד השני אני מעמיסה את הצורך לפרנס ולספק צרכים של משפחה שלימה שזכיתי לגדל ואני נוטה באופן מובהק לבחור במשפחה המופלאה שלי לצד תפילה עמוקה לחוש חירות, שמחה וחיות בכל יצירותי.

חג החירות מעבר לפינה ועמו מחשבות על מהות ומשמעות החירות.

החג שלקראתו אנו עמלים כ"כ, בדיוק הוא, נקרא חירות.

האמנות שלי, שנרכשה בתהליך ארוך שנים של עמל, חיפוש, יגיעה ולמידה, מתקרבת למצב של חירות..

אקדים ואומר שאיני מתייחסת כלל לכל מגבלה הלכתית שגבולותיה ברורים ויציבים ומאפשרים חירות ובריאות פנימית ויציבה.

משום מה, אמנות מצטיירת לעיתים כאיפשר אינסופי של שימוש בחומר, צורה וכדי אבל! אומנות אמיתית מתאפשרת דווקא בשליטה מלאה וידע רב וממקום זה, יש לאמן סיכוי טוב יותר ליצור אומנות אמיתית ואיכותית יותר ולהתנהל בחופשיות מתוך ידע ומיומנות.

מנסיוני האישי, ויתור על כללים בסיסיים כמו קומפוזיציה וכדי, מגיע ממקום של חסר בידע ושליטה והתוצאה בהתאם..

בסטודיו שלי, שאני גם קוראת לו ה"מעבדה שלי" אני בודקת ומאתגרת את גבולות החומר ויוצרת מתוך התנגדות מודעת לכללים קיימים. שוללת כל גבול אפשרי כדי להגיע ולגלות תוצאות חדשות וחותרת לחירות מוחלטת אך הכל מבוסס על ידע!

לא ניתן לשבור כלל וחוק אם אין חוקים ומגבלות! צריך קודם את ההגבלה והידע כדי לעקוף ולהתחכם מולו.

ואתן דוגמא אחת: לפי החוקים הקלאסיים, ניתן לצייר בצבעי שמן מעל צבע אקרילי אך לא להיפך. בציורי האחרונים, אני הופכת את הכלל ומשתמשת באופן קיצוני בצבעי אקריליק מעל השמן וכך נוצרת התנגדות טבעית המביאה לתוצאה מעניינת וחדשנית שאלמלא החירות לצד ידע, לא הייתי מגיעה אליה.

בתהליך של יצירה אצלי, בין אם ציור או בכל מדיה אחרת, אני יוצרת מתוך חיבור פנימי וצורך שעולה בהתאם לנסיבות ואירועים המתרחשים סביבי ובתוכי.. מביעה קונפליקטים פנימיים, מה שמעלה אצלי את רמת המודעות לעניין ומאפשר להתייחס אליו... כמו יצירה שנוצרה

פרויקט ינשופים מסע חוויתי במרחב למידה

[מנחה:
שולמית יוסף
[אמנותא]

ינשופים הוא יוזמה של מועצת הפיס לתרבות ואומנות, שמבוצעת על ידי חברת ההפקה קבוצת CPR - בניהולו של הוד גלבוץ. מידי שנה מפורסם מטעם מפעל הפיס קול קורא לבתי הספר דרך רשות עירונית, להיות שותפים בפרויקט אומנות לתלמידי בית הספר. הפרויקט כולו נתמך ע"י מפעל הפיס. בסיס התוכנית הוא לאפשר לתלמידים מכל המגזרים לפגוש באומנות, לגעת ולהתנסות בתהליכים אומנותיים. המפגשים הבלתי אמצעיים עם אומנים ויוצרים מהשורה הראשונה נועדו לקחת את הילדים למסע חוויתי ומעשיר לעולמם של האומנים, לפתח חשיבה יצירתית ועצמאית, לחשוף ילדים לתהליך היצירה, תוך חיזוק ופיתוח מודעות עצמית והכרת עולם חדש ומרתק. (מתוך אתר מפעל הפיס) מיכל רוזנר מנכ"לית עמותת יוצרים סביבה, בשיתוף עם רשות העיר מודיעין עילית הגישה עבור בית הספר "נתיבות דעת" במודיעין עילית את פרויקט ינשופים שנת תש"פ. **מיכל רוזנר** מנכ"לית עמותת יוצרים סביבה: הפרויקט ייחודי בעיניי, משום שהוא מאפשר גם לתלמידות שלא פוגשות את האומנות מקרוב לגעת ולהיות חלק. מפגש אומן עם ילד הוא

מעורר השראה, מאפשר לילד לחשוב, להעז ולגדל חלום משלו. אומנות מתאימה נבחרת לקהל היעד, לסגנון בית הספר, והיא מאפשרת לתלמידים הצצה לעולם מופלא, אבל אפשרי ומותאם.

נדב מנהל אומנותי - חברת ההפקה קבוצת cpr: פרויקט ינעופים מאפשר השפעה ישירה ובלתי אמצעית של אומנים ואומניות על ילדי וילדות ישראל.

במסגרת כל מפגש אנו מייצרים מרחב שמאפשר לילדים וילדות לפתח יכולות שקיימות בהם, ולא בהכרח באות לידי ביטוי בשגרת היום היום הבית ספרית, כגון: חשיבה יצירתית, ביטוי אישי וחיבור לעצמם ולרגש.

אני שמח על החיבור הנפלא שהתקיים בין האומנית שולמית יוסף לבין התלמידות וצוות ביה"ס. ההירתמות של גורמי העירייה, צוות ביה"ס והתלמידות אפשר את מינוף הפרויקט והצלחתו.

האומנית שנבחרה להוביל את התהליך כאמור היא שולמית יוסף. שולמית היא אומנית מקומית, יוצרת בחסד ובעלת גישה ייחודית לתהליכים אומנותיים.

הפרויקט הובל בהצלחה והנה לכם סיקור ותיעוד מהתהליך ומהתוצר.

בי"ס נתיבות דעת

4 כיתות ה' - סה"כ 120 תלמידות. לכל כיתה היו 4 מפגשים של שעתיים ורבע כל אחד.

שולמית: אני רציתי להעביר את המפגשים סביב נושא הצירוף, למנהלת היה חלום לעצב את הקיר שבכניסה.

מכיוון שהקיר שבו היא הייתה מעוניינת היה מאוד גבוה, מכוסה לבנים ולא זמין כל כך לעבודה עם ילדות, הצעתי את הקיר הזנח והבוצי שהיה צמוד אליו.

הגענו להסכמה ויצאנו לדרך.

המפגש הראשון היה מפגש היכרות ובו נחשפו הילדות לעבודתי. דרך תצוגה במקרן הן למדו מהי אומנות, איך אומנית יוצרת מרעיון לציור. התפעלתי מההקשבה, מהחיבור האישי ומהעיניים הנוצצות של כל אחת מהן. שני המפגשים בהמשך יועדו לעיצוב חצר בית הספר.

אספתי השראות רבות של יצירה בפקקים. כן כן, אלו שנזרקים מדי יום באלפים. השראות מקירות יפייים שנעשים בהובלת אומנים נודעים במרכזים רבים בעולם, וניסיתי לחשוב מחוץ לקופסה.

שימו לב, לפעמים המסגרת מרחיבה ומאפשרת. הייתה לי מסגרת קשוחה יחסית, אני לא רגילה אליה. אני יוצרת באמצעים שלי, מציירת, מעבירה מסרים ומאיירת באופן חופשי למדי. בדרך כלל אנשים אוהבים את היצירה שלי ואין לי התמודדות עם גבולות ששמים לי מראש.

כאן בפרויקט הזה הייתי במסגרת מאוד ברורה של: משאבים, גיל הילדות ומיקום, וכן עם לוח זמנים ממוסגר לסיים הפרויקט. יחד עם זאת עבדנו בתהליך ייחודי וקסום.

במפגש האחרון יצרנו מבקבוקים (שאת הפקקים יעדנו כאמור לקיר) עציצים ופרחים ייחודיים לבית.

יפה היה לראות ולחוות עם התלמידות מהי אומנות, מהו תהליך חשיבה ואיך מתבצע פרויקט משלב התכנון ועד לביצוע.

התלמידות גאות במעשה ידיהן. הקיר הוא שלהן, ואני מלאת סיפוק ממגע הקסם שעשייה אומנותית גורמת בתוך מוסד הלימודים.

דאגה מניין

[חיה פוסטמן]

"מכירות את המשפט "אין שכל אין דאגות"?
איזו נוסחה מוצלחת... כמה החיים יכולים להיות
פשוטים!
בא לי גם!
פשוט מאוד – זורקים את השכל לאיזו תיבה אפילה
ושלא נדע מדאגות. החיים תותים...
אדם הראשון וחווה התקללו כל אחד לחוד ושניהם
ביחד,
ולמרות שנראה לכאורה שלא נכתב דבר בעניין
קללת הדאגה
נראה שאנו מחמירים בה (שלא) כהוגן...
ובכלל, הדור שלנו הוא כנראה דור של אנשים
חכמים במיוחד ובעלי שכל,
כי מפלס הדאגה והצורך בביטחון מפני כל העתיד
לבוא
הוא כאב שמכרנס את קרנות הביטוח בסכומים
דמיוניים,
ככה שאם מישהי פעם כינתה אותך אישה דאגנית,
את מוזמנת לקבל את זה כמחמאה ישירה לאיי קין
ולאינטליגנציה שלך.
תודה להי, השכל שלך עובד, ואפילו שעות נוספות.
האם שלוות נפש היא פנטזיה?
האם נולדנו להיות רדופים על ידי השכל החכם
וממציא הדאגות מספר אחת בעולם?
מוכר הסיפור על אותו מטפס הרים שהעפיל לצוק
גבוה במיוחד, ותוך כדי טיפוס נשמטה אבן אחת
מתחת לרגליו, והוא מצא את עצמו תלוי בין שמיים
וארץ, נאחז בכל כוחו בחבל שתלוי על סלע מזדמן

וצועק לעזרה, ואז תוך כדי הבהלה והאי
אונים הוא שמע קול, "מישה, מישה!"
"כן, אני צריך עזרההה!"

"מישה, אני הוא אלוקים בורא שמים וארץ."
"אלוקים, עזור לי עוד רגע אני מתרסק כאן
למטה, יש לי אישה וילדים בבית. הצילו!!!"
"האם אתה מאמין בי, מישה? האם אתה
בטוח שאני יכול להציל אותך?"

"בוודאי, בוודאי, הרי אתה בורא העולם הכול
יכול, אבל מהר! עוד רגע כבר אין את מי
להצילו!"

אז אם כך, ואתה אכן מאמין בי – עזוב
בבקשה את החבל..."

הסוף העגום של הסיפור הוא שלמחרת הוא
נמצא חסר חיים, אוחז בחבל,

כשמטר מתחתיו יש אבן שהייתה אמורה
לספוג את הנפילה שלו...

האם הוא היה אמור לעזוב את החבל בלי
לדעת למה? זו התאבדות!

זו בדיוק ההרגשה שלנו כשאנו נאחזים
בחבלים שונים במשך החיים,

חבלים שנראה לעין שהם ורק הם ישמרו
עלינו:

העבודה ותלוש המשכורת

צורת חינוך הילדים דווקא כך ולא אחרת, כי
כך נראה מהם נחת

אכילה בריאה ומאריכת חיים. ועוד.

לכל אחת יש צורת התנהלות שהיא נתלית
בה כדי לקבל אשליית שליטה וביטחון,

שתביא אותה אל המנוחה ואל הנחלה.
התחושה הפנימית וההיסטרית היא שאם
נעזוב את אותה צורת התנהלות נביא את
סופנו.

אם אעזוב את העבודה, איך נשלם את
המשכנתא?

אם נאכל מה שבא לנו, מה יגן עלינו מפני
מחלות?

אם לא ירכשו מאיתנו הלקוחות, מה נאכל
מחר ומחרתיים בבוקר?

אנחנו, יצורי האנוש, לא באמת מסוגלים
לעזוב "חבלים" שנתלינו בהם.

כל עוד אנחנו אנשים בוגרים, חכמים,
מיושבים בדעתנו ולא תחת השפעה
כימיקלית של חומרים מטשטשים, נמשיך
לחפש חבלים להיתלות בהם ולהרגיע את
הצורך בביטחון.

השאלה היא רק באיזה חבל אנחנו בוחרים
לאחוז.

מחליפים אסטרטגיה

במקום להיתלות במשענת קנה רצוף –
נתלים בחבל ההצלה של האנושות, וזה הוא
חסדי ה'.

בעל חובות הלבבות נותן לנו שבעה
פרמטרים שנדע להבחין ולזהות מרחוק מהו
חבל ההצלה הטוב ביותר, וכיצד נדע שהוא
אכן ראוי לאמון שלנו ושנוכל להיות רגועים
איתו?

ניקח לדוגמא רופא גדול, מומחה בקנה מידה
בינלאומי. יש 7 פרמטרים בהם הוא נמדד
ולפי זה ירגיש החולה רגוע בידיו:

1. האם אכפת לו באמת? מה יותר חשוב לו,
הכבוד והכסף או טובת החולה?

2. הוא חרוץ ונכון לעזרה. במילים אחרות,
איש מעשה וכשיזהה פתרון או משהו להקל
על החולה, יעשה הכול כדי להביא מזור.

3. לא מספיק שהוא באמת רוצה, הוא גם
צריך להיות בעמדת השפעה מספקת, ונגיש
לכל המידע ולבעלי הניסיון בתחום.

4. הוא בעל ניסיון רב שנים, יודע בדיוק מהי
התרופה הנכונה לכל דבר, מהם הסיכונים
וכיצד נכון ביותר לפעול.

5. הוא הוכיח לכל אורך הדרך מקצועיות
ואנושיות יוצאת דופן.

6. גם אם הוא הרופא הטוב ביותר בעולם,
הרי לא הכול הוא עושה בעצמו. גם לצוות
הרפואי יש מקום. האם יש לו שליטה מלאה

על הצוות שלו? האם כולם מצייתים לו ולא זזים מההוראות שלו?

7. שידע החולה בוודאות שגם אם הוא לא ישלם לו ולא יעקוב אחרי ההוראות שלו, ואפילו יגמול לו רעה, גם אז ימשיך הרופא לפעול ולעשות הכול בשבילו.

רק רופא שכל התכונות האלה קיימות בו ראוי לכל האימון של הפציינט.

האם יש רופא כזה?

לא פלא שחולים לא יכולים להיות רגועים בידיים של אף רופא.

הסיבה שבגללה מסוגלים בעלי הביטחון להרפות מהשכל החכם שלהם ולהירגע

זה רק מפני שהם מבינים במה הם כן בוטחים, ומהו חבל ההצלה הנכון.

הנה:

8. הרחמים והחמלה, כי האדם כשהוא יודע בחברו שהוא מרחם וחומל עליו, יבטח בו

ותנוח נפשו עליו

כל מה שיטריחהו מענייניו – הבסיס לביטחון באלוקים זה ההבנה שהוא אוהב אותך ומרחם עליך יותר מכל אחד שאהב אותך וריחם עליך אי פעם, כולל אתה עצמך!

9. והשנית שיהיה יודע בו עם אהבתו שאיננו מתעלם ממנו ולא מתעצל בחפצו – אין רגע שבו הוא משאיר אותנו לבד בזירה, בכל רגע הוא עושה הכול כדי שיהיה לנו טוב.

10. השלישית

שיהיה חזק לא ינוצח באשר הוא חפץ, ולא ימנעו מונע מעשות בקשת הבוטח – ברגע שבורא עולם מחליט משהו כל צבא השמים והארץ עומדים לרשותו. תלוש המשכורת וחשבון הבנק קטנים עליו לגמרי.

11. והרביעית שיהיה יודע באופני תועלת הבוטח עליו, ולא יעלם ממנו מה שהוא טוב לו בנסתר ובנראה, ומה שייטב בו עניינו – להבדיל מאיתנו, ההגדרה טוב או רע אינה מצטמצמת למתוק או מר, אלא להבנה שורשית מהו הדבר הטוב לנו ביותר עלי אדמות.

12. החמישית שיהיה מתייחד בהנהגת הבוטח עליו מתחילת הוויתו וגידולו וינקותו ונערותו ובחרותו ושישיותו וזקנתו עד תכלית עניינו – לכל אחת יש מצבים שבהם ראתה בסוף איך הכול היה לטובה, ומצבים שבהם ראתה השגחה פרטית ואוהבת. קחי את זה כצידה לדרך, והיזכרי בזה כשתרגישי כמעט נופלת מהצוק.

13. והשישית שיהיה עניין הבוטח מסור בידו, ולא יוכל אדם להזיקו ולהועילו, ולא להטיב אליו ולא לדחות נזק מעליו זולתו – כולל אנחנו עצמנו. לא באמת משנה מה נעשה. בורא העולם גדול מנסיבות כאלו ואחרות.

14. שיהיה מי שבטח עליו בתכלית הנדיבות והחסד למי שראוי לו, ולמי שאינו ראוי לו, ותהיה נדיבותו מתמדת וחסדו נמשך לא יכרת ולא יפסק – גם אם את לא מרגישה ראויה, הוא עדיין אוהב ומחפש דרכים רק להיטיב לך.

מסכם רבנו בחיי: "וכאשר נחקור על אלה השבעה תנאים לא נמצאם כלל בברואים, ונמצאם כולם בבורא יתעלה." כל החבלים שאנו נתלים בהם בחיינו הם עלה נידף. הנה ראינו שגם הרופא הגדול ביותר בעולם לא חסין מטעויות ולא יכול לדאוג לפציינט שלו 24/7 ואי אפשר באמת להיות רגועים בידיו. כי היחיד שאוהב אותנו אהבה גדולה מאוד והיחיד שלא ינום ולא יישן, גם כשהלכנו לישון מודאגות ולא ידענו איך הכול יסתדר, גם בזמן הזה הוא הצמיח לנו ישועה. הוא גם היחיד שהוא בעל הכוחות כולם ואין מישהו שיכול לערער אחר החלטתו, הוא זה שדאג לכל פירור שנכנס לנו עד היום לפה, וללב שלנו – לפעום אלפי פעמים ביום, וכך להעניק לנו חיים. כל צוות שמים וארץ נמצאים לרשותו כשהוא רוצה ומחליט לסובב את רצונו, וכן, הוא גם זה שיודע מה לסובב. לא מספיק שנותנים תרופה. היא גם צריכה להיות התרופה הנכונה. ונכון, גם כשהתרופה לא ממש טעימה, היא עדיין בוודאי התרופה הנכונה. ואחרון חביב וחשוב, כל המהות שלו היא חסד ונתינה, גם כשמגיע וגם כשלא מגיע. תמיד תמיד נמצאת שם האהבה הגדולה והרצון להיטיב לכל בניו באשר הם. האם עכשיו ברור מהו החבל שבו צריך החולה להיאחז? נכון, להמשיך ללכת לרופא זו חובה. הטיפוס במעלה ההר זו חובה, זו הסיבה שבשבילה בנו כאן עולם. השאלה היא בתחושה הפנימית שלנו, במה אנחנו נאחזים? במי ובמה אנחנו בוטחים? כן – השכל שלנו הוא דבר מצוין. כשמשתמשים בו בשביל לקחת אחריות על המעשים שלנו, ולבחור בטוב, ולעשות כל מה שנדרש כדי שבדרך הטבע נוכל להאריך ימים בטוב על פני האדמה. אבל בכל הנוגע לתוצאות, למה שיהיה או לא יהיה, בתרחישים טובים או גרועים בעינינו שיקרו בחיים שלנו, זה הזמן להגיד לשכל שלנו "שלום ולהתראות. אין שכל אין דאגות!"

צילום: מנחם כהנא. קוממיות

שלא שינו אוצרם

[נעמי חנה שטילמן]

אמנית, מרצה ומלווה אמנים 0504170421

"אתם העידן של פטיש מסמר והופ אתה אוצר!" - כך הכריז בגאון גדעון אפרת (מבקר ואוצר אומנות דומיננטי בחברה הישראלית) בערב ההשקה לתוכנית חדשה ללימודי אוצרות. בשני העשורים האחרונים אנו עדים למגמה הולכת וגדלה (בארץ ובעולם) של פתיחת מסגרות לימוד עבור מקצוע האוצרות. והדבר מוביל לבחינה מתמדת של הגדרת תפקידי האוצר.

מה הוא מקצוע האוצרות ומהי חשיבותו בעולם האומנות?

המונח אוצר לקוח משם העצם אוצר, שכן בימי קדם היה תפקידו של האוצר לפקח על אוצרות המלך. גם כיום בעידן המודרני תפקידו המרכזי של האוצר הינו איסוף המוצגים, בחירתם וסידורם בחלל מותאם על פי נושא מסוים, שבו הוא רוצה לעסוק בתערוכה. עיקר תפקידו הוא ליצור נרטיב

אוצרות

צילום: אלי פוזנר \מוזיאון ירושלים

צילום: אנטול אתנוני ונצלבסקי
ארכיון התצלומים מוזיאון ישראל

והוויית צפייה עבור הצופה המבקר בתערוכה. בצורה אדמיניסטרטיבית, אוצר הוא המפקח ובעל הסמכות הניהולית לקבוע אילו תוצרים יוצגו במוזיאון או בגלריה שאותה הוא מנהל. הוא המחליט כיצד למקם את חפצי האומנות בדרך שתשרת את הנושא הנבחר על הצד הטוב ביותר בעיניו, וזאת לפי הקשרים היסטוריים, תרבותיים, תאורה, חלוקת חלל וכו'. החלטותיו נובעות בעיקר מידע מקצועי רחב ומיכולתו להביע רעיון או סוגייה שיהוו עניין עבור קהל הצופים.

בפשטות, בעוד שהאומן משתמש במדיומים שונים על מנת להביע את חוויית עולמו ותפיסתו, תפקיד האוצר הוא לגבש את כלל היצירות של אומנים נפרדים בדוגמה של תערוכה קבוצתית, או יצירות שונות של אותו אומן במקרה של תערוכת יחיד, ולקשר ביניהן ע"י פרמטרים שונים, או להביאן לכלל אמירה יותר מעניינת ורחבה, שבה השלם עולה על סך חלקיו.

ניתן אם כך לקבוע שהאוצר הוא החולייה המתווכת בין האומן לצופה.

בשנים האחרונות אנו מתוודעים ל זיאנר נוסף של אוצרות, והוא בתחום העיצוב, וזאת בהמשך למגמת העיצוב שהולכת ונושקת לתחום האומנות.

היבט נוסף של אוצרות ניתן למצוא לרוב במוזיאונים, אשר להם יש תפיסת אחריות קולקטיבית של חינוך לתרבות, בהקמת תערוכות באמצעים אחרים מלבד אומנות. במקרים כאלו המוצגים הנבחרים יכולים להיות חפצים היסטוריים או פריטים המייצגים תקופות או אירועים מכוננים שונים, אף ללא קשר לשום עשייה או יצירה מכרי כפיו של אומן.

דוגמה טובה לכך ניתן לראות במוזיאון ישראל אשר הציג בשנת תשע"ב (2012) תערוכה שביקשה להאיר את התרבות החסידית מנקודה אתנוגרפית חדשה, תחת השם "חסידים – לא רק שחור לבן". קהל המבקרים זכה לצפות בחווייה החסידית, כפי שהיא משתקפת באמצעות חפצים שונים המייצגים את העושר הרוחני והחברתי של חצרות שונות בקהילות החסידים. אוצרת

צילום: אנדריי גורב

התערוכה, גברת אסתר מוצ'בסקי-שנפר (אוצרת באגף לאומנות ותרבות יהודית ע"ש מנדל במוזיאון ישראל, ירושלים) הציגה תצלומים ישנים וחדשים, המתעדים את החסידים באירועים במחזור השנה ובמעגל החיים. אליהם מצטרפים קטעי וידאו תיעודיים מהתקופה האחרונה, ויחד הם מקרבים את המבקרים לעולמה של הקהילה החסידית, שאליה לרוב הם לא נחשפים. בתערוכה 270 פריטים שהושאלו מאוספים פרטיים וציבוריים, בארץ ובחו"ל, וכן מאנשי קהילות החסידים, ובהם פריטים המוצגים לראשונה.

מאוספיו הנרחבים של מוזיאון ישראל הוצגו אף תחריטים וציורים הנוגעים לחייהם של חסידים.

במבט ראשוני עולה התהייה, על מה ולמה ראו לנכון אי שם במרומי מוזיאון ישראל לקבל החלטה ולהקצות חלל נכבד ופרכסום רחב עבור נושא שלכאורה הוא דבר של מה בכך? במה שונה שטריימל התלוי על קיר המוזיאון מאותם מאות שאנו זוכות לראות כל שבת במקום מגורינו?

"תרבות החסידים היא מקור השראה ועניין לרבים ברחבי העולם". משפט זה יכול להסביר את אופן עבודתן של אומניות וידאיקה רבות, המביאות את חוויית החסידות לחיים במכחול ובצבע, כפי שהן תופסות אותה. אך כשמילים אילו נאמרות מפיו של גיימס סניידר, מנכ"ל מוזיאון ישראל, די להן להתגלם בצורת פריטי לבוש מוכרים המונחים לראווה כתיעוד לדבר נדיר.

ניתן ללמוד מכך שחשיבה אוצרותית אכן צריכה להיות תלויה בקהל הצופים שאליהם התערוכה מכוונת. הסקרנות הגוברת בשנים האחרונות בקרב הציבור הכללי על אודות המתרחש בתוככי החברה החרדית בהחלט יכולה לספק הסבר נאות לבחירתו של מוזיאון ישראל להציג תערוכה אנתרופולוגית שכזו.

האוצרת בעבודתה דואגת לספק לצופה חוויה של הצצה פינימה לאורח חיים הנתפס כרחוק ממנו אלפי שנות אור, וכל זאת ללא הצורך לצאת מאזור הנוחות הטבעי שלו.

כעת ניתן לבחון טוב יותר את חלוקת

התערוכה ע"י האוצרת ל-6 חללים שונים.

מרחב הכניסה מציע מבט על ראשיתה של החסידות, עבר לצד הווה. תצלומים ישנים של בית הכנסת והעיירה של הבעל שם טוב יחד עם פריטים הקשורים אליו, כגון הטלית ומנורת חנוכה מיוחדת הקרויה על שמו. לצידם מוצגים תצלומים עכשוויים מאוקראינה שבהם נראים חסידים הפוקדים קברי צדיקים.

התצוגה בחלל זה כוללת גם כעשרה ספרים נדירים, רובם במהדורות ראשונות, של החיבורים החשובים ביותר, פרי עטם של ראשי החסידות. בעזרתם של מקורות חשובים אלה, בהם כאלה שנכתבו בראשית ימי תנועת החסידות, הופצו רעיונותיה ברחבי אירופה.

ארבעת החללים האמצעיים מוקדשים כל אחד מהם לחלק אחר במארג האנושי של החברה החסידית (צילומים והסרטות של מנהגים חסידיים שונים, שלבים בחייו של הילד, עולמה של האישה והגרסאות האינסופיות, לפי חצרות, של הלבוש הגברי). הם תורמים רבות לחיזוק ההנחה שאותה הזכרנו קודם, שהאוצר ינסה לגבש חוויה עבור קהל הצופים המתעתדים להגיע לתערוכה, ולפיכך יש לו להתחשב בזהות המבקרים. עיקר קהל המבקרים של מוזיאון ישראל מורכב מאנשים הרחוקים מהיכרות עם החברה החרדית, והחוויה המוצעת להם

הגטו המכונה 'מאה שערים' ישמש מוזיאון חי לשטייטל שהיה באירופה, ובה יוכל כל ישראלי לצפות בעולם שהיה ונעלם (חס וחלילה).

לשמחתנו, עולם התורה חי ופורח וגדל ומתעצם משנה לשנה. עוד כוללים, עוד ישיבות ועוד קהילות צעירות שמבססות את עצמן בערי הפריפריה, אך לצערנו עדיין מרבית מן העם מנותק ממסורת אבותיו, עד כדי כך שזו תדהמה עבורם לראות ילד בשנות האלפיים שעדיין מדבר אידיש. החינוך שעליו גדלו, שבו הם מכירים את ההווי היהודי כדבר גלוי שחלף מן העולם מפגיש אותם בתדהמה עם עולם חי וקיים, בשרשרת שלא נותקה, כאז כן גם היום.

כעת בעיניים מפוקחות בהחלט ניתן לקבוע שהנרטיב לאורך כל חללי התערוכה הוא סיפורו של עם הנצח לאורך כל הדורות. בזכות שלא שינו!

היא מציצנות אל תוך עולם הנתפס בעיניהם כעבר ואין עוד. אולם עדיין נראה שאין בכל זה מספיק עומק כדי לפרוש בצורה מוסברת וברורה יותר מהו הנרטיב שאותו מבקשת התערוכה להציג.

באולם המציג את הילדים בחברה החסידית מוצגים תצלומים וסרטים המתעדים את מנהג היחלאקה' ואת תחילת לימודו של הילד בחיידר. כמובן, גם העובדה שהשפה המדוברת הינה האידיש קיבלה התייחסות רבה, לצד משחקי הילדים שהוצגו בחלל עם ההסבר "שייחודם בכך שהם משרתים תמיד מטרה חינוכית-דתית". (עפ"ל).

האולם השישי והאחרון מוקדש לדמותו של האדמו"ר ולפריטי הלבוש האופייניים לו. פריט חשוב בתצוגה זו הוא כתר תורה מזהב מחצר רוזין המלכותית, שהושאל ממוזיאון ויקטוריה ואלברט בלונדון.

בחדר סמוך מוקרנים סרטונים המתעדים את מנהג ה'טישי', וגם כעת ניתן לפגוש בהסבר 'מלומדי' שמטרתו להסביר לקהל המבקרים על אודות מה שעיניהם רואות ("...בעודו טועם מהמאכלים המוגשים לו, לאחר כל מנה מחולקים שיריים לנוכחים, הרואים באכילתם משום סגולה. הטיש שנמשך שעות ארוכות הוא גם הזדמנות לניגונים, ומדגים היטב את העוצמה הרגשית המאפיינת כל-כך את החיים החסידיים").

מארגני התערוכה עמלו רבות להציג מיצגים הלקוחים מחיי החסידים בזמן הנוכחי, והשאלה מתעצמת ביתר שאת:

איזה עניין הם מוצאים בהשתלמות החינוכית-תרבותית-דתית הזו, שאותה הם שואפים להעניק לצופים? ובייחוד שעל מרבית מהמוצגים ניתן לקבוע שהם אינם פרטים היסטוריים, או זכר למנהג עלום שעבר מן העולם. הרי בסעודת טיש כפי שהיא מוקרנת בסרטון ניתן להשתתף ב"לייב" עשרות פעמים בשנה במקומות שונים ברחבי הקהילות הפזורות בארץ, אז מה החידוש בהקרנה במוזיאון?

מוכרות עד לכאב, אמרותיהם של כמה בראשית דרכה של המדינה, שדיברו על כך שעשים ספורות לאחר הקמת המדינה,

תכשיט לחג

להכין תכשיט מעודכן ומתאים בדיוק לבגד?
רווח אישי של שעת חוויה ובונס
תוצר מיוחד ומקורי שאין לאף אחת בעולם..
לפניכן כתבה קסומה ומעשית להכנת תכשיט יד
ביד, עם מנהלת בית הספר לעיצוב תכשיטים:
נאוה גרינשטיין - תכשיטנות פורצת גבולות.

הכנת עגילי סברובסקי

שמעתם בודאי את המושג סברובסקי, אבל מה זה סברובסקי?

אז למי שלא יודע, סברובסקי הוא יצרן אוסטרי של זכוכית בדולח (קריסטל) משובחת בגימור יוקרתי.

אז זה לא סתם שקוראים לסברובסקי: מלך הקריסטלים.

במפעל סברובסקי מייצרים פריטי יוקרה רבים וגבישי קריסטל בעיצובים וגימורים אופנתיים, מלאי ברק וחן.

נוכל למצוא פריטים רבים מקריסטל יוקרתי זה: חפצי נוי כפמוטי סברובסקי, ואזות, דגמי חיות לקישוט, עטים ועוד.

במפעל סברובסקי מייצרים מגוון רב של חרוזים ואלמנטים נוספים בשלל צבעים, גדלים וצורות, המיוצרים עבור תעשיית התכשיטים והאופנה.

היום נלמד להכין קוביה מחרוזים.

לצורך הכנת העגילים-

נצטרך להכין 2 קוביות כאלו.

החומרים הנדרשים:

- 12 חרוזי סברובסקי
- חוט דיג או מתכת בעובי 0.3 מ"מ
- 2 לולאות
- 2 מתלים לעגיל

כלי עבודה נדרשים:

- 2 פליירים
- מספרים

אופן ההכנה:

שלב א':

נשחיל חרוז על מרכז החוט.

נשחיל חרוז נוסף על חוט ימין, ועוד חרוז על חוט שמאל,

ניקח חרוז רביעי ונעשה בו הצלבה של החוטים, כך:

נקרב את החרוז האחרון אל קצה החוט,

נשים לב להיכן פונה החוט ונשחיל את החוט השני בכיוון ההפוך.

שלב ב':

נשחיל חרוז אחד על חוט ימין, חרוז שני על חוט שמאל,

ניקח חרוז שלישי ונעשה בו הצלבה של החוטים.

שלב ג'

נחזור על שלב ב'

שלב ד'

נחזור על שלב ב' אבל הפעם- נעשה את ההצלבה בחרוז הראשון מהשלב הראשון.

שלב ה'

נעביר חוט אחד דרך 4 החרוזים

נעביר את חוט 2 דרך 4 החרוזים

נמשיך איתו דרך החרוז של ההצלבה האחרונה, עד שנגיע לנקודה שבה יפגש עם החוט הראשון. נקשור 2 קשרים אחד על השני ונהדק.

שלב ו'

נטייל עם כל אחד מהחוטנים בתוך החרוזים שליד הקשר עד שנתרחק מהקשר. נגזור את שאריות החוטנים.

שלב ז'

נתלה את הקובייה עם טבעת חיבור, על מתלה העגיל.

שלב ח'

נחזור על כל הפעולות להכנת עגיל נוסף. תתחדשנה!

שמי נאוה גרינשטיין

אני מזמינה אתכן להצטרף לקורסים מקצועיים ולסדנאות שלי ולגלות עולם מופלא של יצירת אומנות בחרוזים ואבני חן. אם תרצו, תוכלו אפילו להפוך את האומנות שלכן להכנסה.

להזמנת סדנאות והרשמה לקורסים: 052-8396268

רוצה לראות את ההדרכה בסרטון? רוצה לקבל הדרכות נוספות?

שלחי לי מייל לכתובת: navartjewelry@gmail.com

מעט על סקיזה:

כתב עת ייחודי מבית 'יוצרים סביבה'
המאגד בתוכו מאמרי תוכן וכתבות
יישומיות העוסקות באמנות חזותית.
כתב העת, מיועד לכל אשה ונערה,
שעשיה אמנותית עיצובית מעניינת אותה.
כתב העת מעודכן, פעם בחודשיים ומועבר
בחייל ברשימת תפוצה חינם!

להצטרפות למנויה לחצי כאן

להצעות פרסום ייחודיות
skizhasviva@gmail.com

הנחות מיוחדות לחברות באיגוד
www.ysviva.org